SKAUTŲ

SPALIŲ DEVINTOJI

Dail. V. Kosciuškos piešinys.

AIDAS

1937. X. 10. 16

Šiame numery rasi:

		Psl.
1.	Straipsnį apie spalių devintąją	355
2.	Balansą paskutiniuoju metu Okupuotos Lietuvos lietuviams padarytų skriaudų	356
3.	Šv. Pranciškaus ir lordo Baden-Powellio mintis apie gyvulių globą ir gyvulių bičiuliams nurodymus	357
4.	Aprašymą, kaip mūsų skautams sekėsi jubiliejinėje amerikiečių stovykloje	358
5.	Amerikos lietuvių ir amerikiečių spaudos atsiliepimus apie mūsų skautų stovyklą Vašingtone	362
6.	Amerikos lietuvių skautų nuomones apie Lietuvos skautus ir jų stovyklą Vašingtone	363
7.	Foto konkurso laimėtojų sąrašą	363
8.	Du puslapius žinelių iš mūsų didžiosios šeimos gyvenimo	364
9.	Labai įdomų Pilkosios Pelėdos rašinį apie mūsų visų silpnybę — palinkimą peikti	366
10.	Paskutines naujienas iš tautinių stovyklų „fronto“	367
11.	Kas nauja plačiajame skautų pasauly ir labai svarbius pranešimus mūsų skautams	368
12.	Mintis apie kariuomenės manevrus	369
13.	Redaktoriaus pageidavimus savo esamiems ir būsimiems bendradarbiams	370
14.	Jaunųjų mūsų broliukų ir sesučių skyrelį	371

SKAUTŲ AIDAS

Įsteigtas 1923 m. kovo mėn. 15 d.

— LIETUVOS SKAUTŲ IR SKAUČIŲ LAIKRAŠTIS —
Kaštuoja: neskautams 5 lt. (metams), skautams 4 lt., pask. nr. 30 ct.
Redaktoriaus Pavaduotojas KAZYS LAUCIUS.
Leidėjas LIETUVOS SKAUTŲ SĄJUNGA.
Spausdina „VILNIAUS“ sp. Kaune, Nepriklausomybės a. 4a, telef. 2 07 26.
Redakcija ir administracija:
Kaunas, Nepriklausomybės aikštė 4. Telefonas 2-65-34.
Redakcija rankraščius taiso savo nuožiūra, jų nesaugo ir už skelbimų turinį neatsako.

16 (187) nr. / Kaunas, 1937 m. spalių m. 10 d. / XV metai

OFICIALINĖ DALIS

LIETUVOS SKAUTŲ BROLIJOS VADO ĮSAKYMAI.

Nr. 8.

Kaunas, 1937 m. birželio mėn. 10 d.

§ 1.

Pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 25 str., tvirtinu vadeivos bendradarbiu brolijos statistikos reikalus rūpinti ir tvarkyti skautininką Viktorą KASTANAUSKĄ.

§ 2.

Pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 25 str. ir brolijos vyriausios vadijos šių metų birželio mėn. 4 d. nutarimu, leidžiu skautams — sklandytojams ant dešinės kišenės raukšlės nešioti įgytą sklandytojo piloto ženklelį.

Vyr. sktn. pulk. J. Šarauskas,
Brolijos Vadas.
Vyr. sktn. K. Palčiauskas,
Vadeiva.

Nr. 13.

Kaunas, 1937 m. rugsėjo mėn. 14 d.

§ 1.

Pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 25 str., Klaipėdos Pedagoginio Instituto skautiškų studijų draugovės vadą paskautininkį Romualdą MEDELĮ, jam prašant, iš pareigų atleidžiu ir už eitas pareigas reiškiu padėką.

§ 2.

Pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 25 str., Klaipėdos Pedagoginio Instituto skautiškų studijų draugovės vadu tvirtinu paskautininkį Napalį BERNOTĄ.

§ 3.

Pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 25 str., Klaipėdos Pedagoginio Instituto skautiškų studijų draugovės vado pavaduotoju tvirtinu paskautininkį Balį MILAKNĮ.

Vyr. sktn. pulk. J. Šarauskas,
Brolijos Vadas.
Vyr. sktn. K. Palčiauskas,
Vadeiva.

Nr. 14.

Kaunas, 1937 m. rugsėjo mėn. 15 d.

§ 1.

Pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 25 str., Kėdainių skautų tunto tuntininką paskautininkį Antaną TYLENĮ, jam prašant, iš pareigų atleidžiu ir už eitas pareigas reiškiu padėką.

§ 2.

Pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 25 str., Kėdainių skautų tunto tuntininku skiriu skautininką Alfonsą VAŠKEVIČIŲ.

Vyr. sktn. pulk. J. Šarauskas,
Brolijos Vadas.
Vyr. sktn. K. Palčiauskas,
Vadeiva.

Nr. 15.

Kaunas, 1937 m. rugsėjo mėn. 15 d.

JUBILIEJINĖ TAUTINĖ STOVYKLA.

§ 1.

Visa Lietuva rengiasi iškilmingam dvidešimties Nepriklausomybės metų sukakties minėjimui. Skautai greta šios mūsų tautai didžios ir reikšmingos sukakties turi ir kitą jubiliejų — sukanka dvidešimt metų nuo skautiško judėjimo pradžios Lietuvoje.

Šio dvigubo jubiliejaus proga rengiama antroji skautų tautinė stovykla, kuri įvyks 1938 metais liepos mėn. 8—18 dienomis. Stovykla rengiama prie pat Kauno, A. Panemunėje, gražiame Basanavičiaus parke, prie senojo Nemuno.

Prie Kauno stovykla rengiama todėl, kad dideliam stovyklautojų skaičiui būtų parankus maisto ir priemonių tiekimas, kad visi, ypač jaunieji skautai, pamatytų laikinąją sostinę ir jos apylinkes ir kad plačioji visuomenė geriau galėtų susipažinti su skautų stovykliniu gyvenimu.

§ 2.

II skautų tautinės stovyklos vadu Šefo Pavaduotojas paskyrė vyresnįjį skautininką pulkininką Miką KALMANTĄ.

PO VILNIAUS ŽENKLU

Ruduo. Pati nykiausia metų dalis. Aplink mirštanti gamta ruošiasi žiemai. Niūrios mintys, prislėgta nuotaika. Tik viltis — kad atėjęs pavasaris vėl viską prikels ir atstatys iš nauja — šviečia ir guodžia.

Su rudens pageltusiais lapais kasmet liūdime ir mes. Tik to liūdesio priežastis yra ne ruduo ir ne ta melancholiška jo nuotaika. Mūsų, visos tautos, liūdesys tęsiasi nuo 1920 metų, kada Lietuva neteko savo sostinės, kurią okupavo priešas.

Spalių mėn. 9 d. yra tragiško mūsų laikų Lietuvai įvykio diena. Kasmet tą dieną dvyliktą valandą Lietuvoje sugaudžia patrankų šūviai ir sirenų balsai, po kurių vienai minutei sustoja visas darbas: visi vieningai susimąsto apie didįjį žygį, kurį mūsų tauta dar turės įvykdyti — atgauti savo okupuotas žemes ir sostinę Vilnių.

Ilgą laiką lietuvių tauta neturėjo laisvės ir negalėjo gyventi normalų valstybinį gyvenimą. Po galingų didžiųjų kunigaikščių gadynės, Lietuvos, turėjusios su Lenkija bendrus valdovus, istorija nebebuvo taip laiminga, kaip ligi tol, ir mūsų valstybė buvo priversta pamažu vis labiau suartėti su Lenkija ir pasiduoti jos įtakai. Vėliau abi valstybes, bendrai gyvenusias, paglemžė stipresnieji kaimynai, ir Lietuva ilgus amžius gyveno tamsų gyvenimą...

Iš lengvo atėjo aušra. Pradėjo busti tautos sąmonė. Parodė Lietuva savo gyvybės žymes. Nors abi tautos — lietuviai ir lenkai — tada dar buvo svetimų suspaustos, bet antroji negalėjo ramiai sutikti, kad pirmoji pradėjo gintis, pati ieškodama savęs. Lenkija nenorėjo matyti Lietuvos, laisvai be jos gyvenančios.

Ir kai didžiojo karo sūkurys sugriovė Rusiją, Lietuva pasiskelbė nepriklausoma valstybe. Pradėjo statyti laisvės rūmą, kuris buvo prieš kelis šimtmečius svetimųjų sugriautas.

Ne be pagrindo Lietuvos žmonės kaltino lenkus pražudžius senosios Lietuvos laisvę. Naujosios gadynės Lietuva norėjo apsispręsti be Lenkijos. Norėjo kurti savitą kultūrą, formuoti savo gyvenimą ir gyventi sau.

O daug lenkiškosios kultūros šaknų tada buvo Lietuvos dirvoje. Naujajame gyvenime tos šaknys turėtų išdžiūti: Lietuva susodintų savo skonio, savo troškimų, savo idealų augalus.

Nenorėjo Lenkija Laisvosios Lietuvos, nenorėjo jos naujosios kultūros. Ir kai savo kūrimosi pradžioje buvo Lietuvai sunkūs laikai, Lenkija puolė ją ginklu. Atvira kova neleido išspręsti jėgų Lietuvos nenaudai. Tada mūsų Nepriklausomybės priešas pasirinko apgaulės kelią. Įvyko derybos. 1920 m. spalių m. 7 d. Suvalkuose Lenkijos delegatai pasirašė su Lietuvos vyrais sutartį. Kad Lietuva padėtų ginklą, sutariama Vilnių, seną Lietuvos sostinę, palikti Lietuvai. Dar nespėjo gerai išdžiūti rašalas, kuriuo buvo pasirašyta sutartis, kai už dviejų dienų netiesus santarvininkas klastingai okupuoja Vilnių ir užima bent trečiąją atgimusiosios Lietuvos žemių dalį.

Ligi šiandie tos žemės ir sostinė tebėra okupuota.

Lietuva drąsiai ir energingai visais reikalingais būdais gynė ir gina savo teises, ieško tiesos ir kovoja už teisingumą, kuris anuo Lenkijos žygiu yra žiauriausiai pažeistas. Ir dar vis neatstatytas.

Praėjo kovos 17 metų! Iš pradžių kovojo kariuomenė ginklu, vėliau mūsų diplomatai protu ir dabar jau kovoja visa tauta visomis savo jėgomis. Jau nėra mūsų krašte tokios gyvenimo srities, kur neitų kova už Vilnių.

Pasaulyje teisybės idealas dar nematomas. Galingesnis dar tebeviešpatauja. Silpnesnis verčiamas lenktis prieš galingesnįjį. Ir dėl to kova už Vilnijos laisvę Lietuvai yra taip baisiai sunki.

Lietuva žino savo pusėje turinti teisybę, todėl drąsiai ieško teisingumo. Lietuva, kovodama už Vilnijos išvadavimą, kovoja už tuos bendruosius pasaulio idealus, kurie yra brangūs visiems ir kurie kada nors turės įsigalėti visos žmonijos gyvenime.

Šiandieninėje Lietuvoje neliko lenkiškos kultūros nė trupinio. Kėsindamosi į Lietuvos laisvę, Lenkija prarado Lietuvoje visa, ką ligi tol turėjo. Dabar Lietuva kuria savo kultūrą, turi savo gyvenimą ir savo didelius siekimus.

Ir kova už Vilniją tapo kova už Lietuvos ateitį, už jos galybę.

Niekas taip nedarė mūsų gyvenimo sąmoningo, kaip jį tokį daro Vilniaus išvadavimo idėja. Štai Geležinis Vilniaus Fondas, visų taip ligi šiol remtas, dabar remiamas ir, be abejo, ateityje bus dar labiau remiamas. Jis simbolizuoja tautos vienybę, kai visa Lietuva kovoja už savo idealus.

Dar nežinomas kelias, kuriuo bus pasiektas Vilnius. Dar nežinomi būdai, kokiais bus išspręsta Vilnijos laisvė. Tačiau žinoma viena — yra viltis, kad tie idealai bus pasiekti! Ir Lietuva tiems žygiams, kurie atneš laimėjimą, ruošiasi.

Mes tikime, kad Vilnių Lietuva atgaus! Mes žinome, kad Vilnių Lietuva galės atgauti, jei ji bus galinga, kultūringa, kūrybinga ir vieninga. Ji tokia bus, jei mes to norėsime, jei mes, kiekvienas savo vietoje, darysime visa, kad ji tokia būtų.

Spalių m. 9 d. kasmet vis didžiau stiprina Vilniaus vadavimo idėjos realizavimą.

Skautiškasis Lietuvos jaunimas, ir dabar esamasis, ir per visą kovos laiką buvusysis, visada buvo ir yra pirmose kovotojų už Vilnijos laisvę eilėse. Skautybės idealas įpareigoja mus mylėti savo tėvynę ir gyvenime pripažinti tiesos buvimą. Kova už Vilnių yra ryškiausia lietuviškosios skautybės problemos dalis.

Baltasis Juodvarnis.

Mūsų norai saulėmis tviska,
Tautinei stovyklai skirkim viską!

Komisija, kurią sudarė visų trijų skautiškųjų laikraščių redaktoriai ir abiejų tautinių stovyklų vadijų atstovai, pripažino šį šūkį geriausiu iš tų, kurie buvo redakcijai atsiųsti. Kas jį sugalvojo, ne tik sužinosi, bet ir pamatysi kitame numery.

LTSR valst. respublikinė biblioteka

LIŪDNAS

Spalių devintosios proga negalima nesuminėti nors dalelės tų skriaudų, kurių ypatingai daug per paskutiniuosius metus yra padariusi žiauri lenkų administracija pavergtosios Vilnijos lietuviams.

Istorija žino daug faktų, o mes, lietuviai, ypatingai gerai žinome iš Rusų vergijos laikų, kad pavergėjai, norėdami nutautinti pavergtąsias tautas, pirmiausia griebiasi naikinti tautines mokyklas, varžyti kultūrinių organizacijų veikimą, spaudą, uždarinėti ekonomines organizacijas ir t. t. Tais pačiais metodais naudojasi ir mūsų pietų kaimynas, Vilnijos pavergėjas, lenkas.

Kaip žinome, pavergtosios Lietuvos lietuvių mokyklų išlaikymu rūpinasi privatinės „Ryto" ir „Kultūros" švietimo draugijos. Dabar tų draugijų turėtas lietuviškų mokyklų tinklas visiškai suardytas ir jų dirbtas darbas visai sugriautas: iš daugiau kaip 150 „Ryto" švietimo draugijos išlaikytų privačių lietuviškų pradžios mokyklų beliko vos keliolika, kurioms tačiau leidimai veikti ir šiems mokslo metams nebebuvo duoti. Taip pat uždarytos ir visos „Kultūros" švietimo draugijos laikytos mokyklos. Jų vietoje steigiamos lenkų valdžios pradžios mokyklos, kuriose mokyti skiriami šovinistai, žiaurūs, o kartais ir labai žemos moralės, lenkai mokytojai.

Iki šiol „Ryto" švietimo draugija laikė dvi gimnazijas: Vilniuje ir Švenčionyse. Švenčionių lietuvių gimnazija jau uždaryta, o Vilniaus Vytauto Didžiojo gimnazijai atimtos valstybinės teisės. Gimnaziją tai paliko, bet varžo mokytojų skyrimą ir mokinių įstojimą. Lietuvis negali būti gimnazijos mokytoju, jei neturi vadinamojo moralės liudijimo. Tokie žinomi prityrę pedagogai ir dori lietuviai, kaip kun. Kr. Čibiras, A. Bielinis, V. Dasys, B. Cicėnas ir kiti, moralės liudijimo negavo ir dėl to mokytojais būti nebegali.

Suvaržytas ir mokinių įstojimas į likusią Vilniaus Vytauto Didžiojo vardo gimnaziją: šioje gimnazijoje tegali mokytis tik lietuviai, kurie pristato lenkų administracijos liūdijimą, kad jie yra lietuvių tautybės. Suprantama, kad burmistrai, viršaičiai ir policijos valdininkai tokių liudijimų išduoda tiek ir tam, kiek ir kam jie nori, visiškai nesiskaitydami su tuo, kad liudijimo prašytojas yra ir gryniausias lietuvis. Vadinasi, mokslus einančios lietuvių jaunuomenės tautybę sprendžia nei jie patys, nei jų tėvai, bet lenkų administracija. Negavęs liudijimo lietuvis teturi tik du keliu: eiti į lenkų gimnaziją arba visai nebesimokyti. Ir vienas ir antras kelias lietuviams nieko gera nežada.

Rūpintojėlis mūsų skautų stovykloje Olandijoje.
Pulk. M. Kalmanto nuotr.

Kinta laikai, kinta ir žmonės. Taip neseniai, tik prieš 30 metų, kai vokiečių mokytojas Poznanės krašte mušė lenkų vaikus, kad šie nenorėjo melstis vokiškai ir nedainavo „Ich bin ein Preusse...", lenkai skundėsi pasauliui dėl jiems daromų skriaudų ir, žinoma, susilaukė užuojautos, o šiandien tie patys lenkai, dar vokiečių lazdos rumbus nešiodami ant savo sprando, griebiasi tų pačių metodų lenkindami mūsų pavergtąją nelaimingąją Vilniją...

Tai tokia lietuviškos mokyklos buitis.

Nieku negeresnėje padėtyje yra ir kita lietuvių kultūrinė veikla. Lietuvių mėgėjų teatro kuopelių veikla taip suvaržyta, kad jau nebeįmanoma surengti lietuviškų vakarėlių. Skaityklos, kuriose rinkdavosi lietuviai pasiskaityti knygų ir laikraščių, uždarinėjamos: 1936 m. dar buvo 157 skaityklos, o šiais metais tik 24 beliko. Tiktai per 1936 m. nedavė 88 leidimų įsteigti vaikų darželiams ir vasaros aikštelėms. Tais pačiais metais 23 kart konfiskuota lietuviški leidiniai. Tik vienas „Vilniaus Rytojaus" redaktorius 1936 metais buvo nubaustas 700 zlotų sumoje piniginėmis baudomis ir 119 dienų kalėjimo! Toliau — lietuvių katalikų jaunimo Švento Kazimiero draugija iš 384 skyrių neteko 353, taigi liko tik 31 skyrius! Švenčionių „Ryto" kultūros draugija neteko 10 skyrių, kurie buvo valdžios uždaryti. Dviejų likusiųjų skyrių darbas taip suvaržytas, kad dirbti nebeįmanoma.

BALANSAS

Baigiami likviduoti ir lietuvių švietimo draugijos „Kultūros" skyriai.

Gerai įvertindami ekonominio pajėgumo ir savarankiškumo reikšmę tautiniam susipratimui išlaikyti, lenkai griebėsi pakirsti ir Vilnijos lietuvių ekonominio auklėjimosi ir stiprėjimo pagrindus. Iš 108 žemės ūkio draugijos ratelių didesnė pusė jau valdžios organų uždaryta, o likusiųjų veikimas nepakenčiamai suvaržytas. Ūkininkai tiesiog varu verčiami dėtis į lenkų ūkio draugijas ir ekonomines organizacijas.

Nepaprastai griežtai imta griauti lietuvybės tvirtovės Okupuotoje Lietuvoje pradėjus taikyti 1936 m. liepos mėn. 9 d. Lenkijos vyriausybės paskelbtą ypatingąjį pasienio apsaugos dekretą.

Šiuo dekretu pasiremdami, lenkai praėjusių metų gruodžio mėn. 6 d. sustabdė plačioje pasienio juostoje visų likusių lietuvių organizacijų veikimą, nepaprastai atydžiai ėmė sekti kiekvieno sąmoningesnio lietuvio kad ir mažiausią pasijudinimą, bausti, tremti, atiminėti radijo priimtuvus, kad, Dieve gink, negalėtų radijo bangomis išgirsti bent lietuviško žodžio iš Nepriklausomosios Lietuvos... Taip pat sustabdė lietuvių mokytojų sąjungos ir centralinio lietuvių komiteto, vyriausiojo Vilniaus krašto lietuvių kultūrinio gyvenimo centro, veikimą, o komiteto pirmininką K. Stašį suėmė ir laiko kalėjime.

Jeigu prie viso to dar pridėsime paskutiniu metu vis dažniau pasikartojančius nieku nekaltų sąmoningų lietuvių ištrėmimus į Nepriklausomąją Lietuvą, lenkų administracijos linijos sargybų provokatoriškus administracijos linijos gairių perstatinėjimus į mūsų pusę ir klastingus mūsų pasienio policininkų pagrobimus, tai iš tikrųjų galime pasakyti, kad Okupuotosios Lietuvos lietuvybė yra atsidūrusi didžiausiame pavojuje — lietuvybės balansas liūdnėja.

Ką mes turime daryti šitokių įvykių akyvaizdoje? Pirmiausia nenusiminti. Lenkai lietuvybės Okupuotoje Lietuvoje neišnaikins, jei tik mes paremsime toje sunkioje kovoje mūsų brolius vilniečius. Padėti sesėms ir broliams vilniečiams yra daug būdų. Šių metų spalių mėn. 9 d. tepaskatina mus uoliau prisidėti prie mūsų tautos vedamos kovos už lietuvybės išlaikymą pavergtojoj Lietuvoj.

A. Žg.

Du gyvulių bičiuliai kalba apie juos

Spalių mėn. 4 d. buvo gyvulių globėjo Šv. **Pranciškaus Asyžiečio** šventė. Jos proga dedame čia kelias jo ir pasaulio skautų šefo Baden-Powellio mintis apie gyvulių globą.

ŠV. PRANCIŠKAUS GYVULIŲ GLOBOS ĮSTATYMAS.

Šv. Pranciškus Asyžietis sakydavo:

„Jei kada nors galėčiau kalbėti su karaliumi, aš jo prašyčiau, kad, Dievo ir mano džiaugsmui, išleistų tokį įstatymą, kuris draustų bet kam gaudyti ir žudyti mūsų bičiulius vėversėlius. Kad visi burmistrai, miestų ponai ir žemių savininkai kartą metuose, per Kalėdas, įsakytų savo žmonėms paberti aikštėse, už miesto ribų, grūdų ir kito paukšteliams maisto, kad šie mūsų mylimieji broliukai ir sesutės tokią šventę neturėtų badauti. O kas savo tvarte turi jautį ar asilą, tegu prisimena tą šventąją naktį, kada Mergelė Marija prakartėlėje tarp asilų paguldė Kūdikėlį — Dievo Sūnų, ir, šių minčių vedamas, ypatingai gausiai pašeria savo jautį ir asilą. Turtuoliai gi iš savo pusės turi pradžiuginti vargšus geru maistu".

Iš **„XX Amžiaus"**.

„Kiekvienam skautui aš noriu priminti, jog skautiški įstatai turi būti taikomi visiems gyviams taip, kaip jie taikomi žmonėms.

Pasigailėkime paukštelių žiemos šalčių metu, kuomet žemė būna sušalusi, apsnigta ir jie negali rasti savo kasdieninio maisto. Elgdamiesi su visais gyviais taip, kaip mes elgiamės su savo artimais, mes tikrai susilauksime iš jų geriausių draugų.

Gyvuliai yra kartais daugiau nei mūsų draugai, kai kada net mūsų broliai. Padarykite jiems gera, jie padarys ir jums tą pat. Žinoma, jie yra silpnesni ir kvailesni už mus. Todėl mes, būdami geri skautai, juo labiau neturime jų užgauti, bet būti jiems draugai ir užtarėjai.

Skautas yra gyvulių draugas, o jei jis yra geras skautas, jis yra ir geras draugas".

Iš lordo Baden-Powellio straipsnio „Gyvuliai yra mūsų draugai — ar mes esame jų draugai?", atspausdinto anglų skautų laikrašty „The Scout".

Gyvulių ir gamtos bičiulių pareigos

Skautas vytis **A. Krausas**, Skuodo gimnazijos direktorius, Šiaulių gimnazijos moksleivių padedamas, paruošė spaudai ir 1936 metais išleido labai gražią knygą — apsakymėlių ir eilėraščių rinkinį — apie gyvulius, pavadintą **„Mūsų Bičiuliai"**. Knyga kaštuoja 3,50 lt, užsisakyti galima Šiaulių berniukų gimnazijos mokinių kooperatyvėlyje.

Iš šios knygos dedame čia keliolika nurodymų gyvulių ir gamtos jauniesiems globotojams. Jie įsidėmėtini mums, skautams, kadangi šeštasis mūsų įstatas įpareigoja mus būti gamtos ir gyvulių draugais.

Maloniai elgtis su visais gyvuliais, o į tuos, kurie supranta žmogaus kalbą, visada švelniai pratarti.

Naminius gyvulius (šunis, kates, triušius, paukščius ir kt.) nustatytu laiku ir tinkamai aprūpinti maistu ir vandeniu ir jų gerove rūpintis.

Nelaikyti pas save jokio naminio gyvulio, jeigu nepajėgi jo išlaikyti taip, kaip jo prigimtis reikalauja.

Sergančius gyvulius slaugyti; jeigu jie priklauso kokiam žiauriam žmogui, prašyti jį, kad su gyvuliais maloniau elgtųsi; išimtinais atvejais prašyti leisti ligotus gyvulius drauge prižiūrėti.

Užtarti visus gyvulius, kuriuos kas nors kankina, persekioja, su kuriais žiauriai elgiamasi; pavyzdžiui, niekados nedalyvauti kačių ujime, šunų pjudyme ir kt.

Ypatingai globoti, užtarti tuos gyvulius, kurie žmonių labiausiai yra neapkenčiami, bet iš tikrųjų mums naudingi, t. y. smulkūs gyviai: varlės, rupūžės, šikšnosparniai, driežai ir kt.

Saugoti, kad pririšti šunes nebūtų alkani ir troškulio kankinami, nešaltų, negulėtų purve, nešvarumuose ir kad jie kasdieną kelioms valandoms būtų paleisti nuo raiščio.

Prižiūrėti, kad sukaitę, suprakaitavę arkliai, asilai ir kiti guvuliai, kurie po darbo stovi pastatyti ore, tuojau būtų pridengti, kad neperšaltų.

Ypatingai prižiūrėti gyvulius, vežančius sunkiai prikrautus vežimus, ir visais atvejais, kada arklys nepajėgia vežimo patraukti, prašyti praeivius padėti pastūmėti.

Pastebėjus, kad su gyvuliais žiauriai elgiasi suaugę žmonės, mandagiai prašyti juos liautis gyvulius kankinus.

Prižiūrėti, kad pakinktai arkliams ar kitiems vežantiems gyvuliams netrintų, neveržtų ar kaip kitaip jų nekankintų; tatai pastebėjus atkreipti vadovo arba savininko dėmesys.

Saugoti, kad joks gyvas paukštis nebūtų nešamas nutvertas už sparnų, arba žemyn nuleista galva, arba stipriai suveržtas, arba įspraustas į ankštą vietą (krepšį, dėžę, narvelį ir kt.).

Prižiūrėti, kad tik ką papjautam gyvuliui nebūtų žemyn nusvirusi galva, nes tada gyvulys ilgiau kenčia (jaučia skausmą), kadangi kraujas sunkiau nubėga iš smegenų.

Paveikti, kad joks kenksmingas gyvulys jį gaudant arba žudant nebūtų be reikalo kankinamas.

Išvytus, pamestus, paklydusius šunis ir kates nevyti toliau, bet priviliojus pamaitinti ir prašyti tėvų arba gyvulius užtariančių žmonių pasirūpinti jų likimu.

Žiemos metu badaujantiems paukščiams ir laukiniams gyvuliams paberti tam tikro maisto, vasaros kaitros metu parūpinti gėrimo trokštantiems paukščiams.

Vasaros metu kaip galint daugiau pririnkti maisto paukščiams ir laukiniams gyvuliams žiemą misti (agurkų, arbūzų, saulėgrąžų sėklų, grūdų, sėlenų, piktžolių sėklų, kaštonų, gilių ir kt.).

Pastebėjus įstatymais draudžiamas kilpas ir spąstus, pastatytus paukščiams ir žvėrims gaudyti, pranešti apie tai suaugusiems, kad jie sukliudytų panašius piktus darbus.

Pavasarį sukalti inkilėlius varnėnams ir zylėms ir tinkamai juos įkelti.

Nemėtyti ir nelaikyti pamestus ant takų ir kelių šukes, stiklus, akmenis, vinis ir kt., kad nesusižeistų žmonės nei gyvuliai.

Susipažinti su leidžiamaisiais parėdymais, taisyklėmis gyvulių ir gamtos globos reikalu.

Per ekskursijas, gegužines neskinti gėlių, nelaužyti medžių šakų, o ypač nežaloti medžių ir gėlių, pasodintų pagražinimo tikslais (parkuose, šaligatviais, pakelėmis ir kt.), neteršti pramogų vietų popiergaliais, butelių skeveldromis ir t. t.

K. Laucius.

Šeši tarp dvidešimt septynių tūkstančių

Kaip mums sekėsi amerikiečių skautų jubiliejinėje stovykloje

Kai atsakomybės našta pečius slegia...

„Puiku jums buvo gyventi taip komfortiškai įrengtoje stovykloje! Tai ne mūsų stovyklose"... — ne vienas gal pagalvos, pradėjęs skaityti šį mano rašinėlį.

Gal būt, ir puiku buvo, bet mums tuomet ne patogumai rūpėjo. Tiesa, mes jais domėjomės, kiek sąlygos leido, viską apžiūrinėjome, fotografavome, užsirašinėjome, ką įdomesnio pastebėję, nes atvažiavome čia pažiūrėti, kaip kiti ruošia savo tautines stovyklas. Juk ateinančiais metais turime savo jubiliejinę stovyklą. Bet mes turėjome daugiau, svarbesnių rūpesčių.

Vaikštinėjame tame didžiuliame palapinių mieste, irstomės toje 27.000 skautų jūroje, o ant pečių jaučiame sunkią atsakomybės naštą. Juk mes čia ne tik pasižiūrėti atvažiavome. Tie, kurie mus čia siuntė, tikėjosi, kad mes ne tik padidinsime savo žinių lobyną, bet sykiu ir parodysime kitiems, kad ir iš mūsų galima šio to pasimokyti. Iš mūsų laukė, kad stovykloje įsikursime taip, kad atvykę į ją broliai lietuviai, kurie gyvena Amerikoje, galės įsitikinti, jog Lietuvoje jau nebe tamsu ir juoda, kaip kad buvo tais laikais, kada jie ją apleido. Mes žinojome, kad į kiekvieną mūsų nukreiptos akys mažiausia pusantro tūkstančio brolių, likusių Lietuvoje. Pasiseks mums iškelti savo trispalvę stovykloje taip, kad visi ją pamatytų ir gerbtų, plaks džiaugsmu Lietuvoje likusių mūsų brolių širdys. Paskęsime mes toje milžiniškoje jūroje niekeno nepastebėti, liūdės devyni tūkstančiai namie pasilikusių.

Sunku jums įsivaizduoti, kaip pasijunta žmogus, kai taip jausdamasis staiga išgirsta:

„Sveiki, mieli broliai lietuviai!"

Perbėga kūnu kažkas panašaus į elektros srovę, mašinališkai meti darbą į šalį ir žiūri į tą pusę, iš kurios matai atskubant nušvitusiu veidu, skrybėle mosuojantį tautietį.

— Pamačiau mūsų vėliavą ir ateinu.

Aukštai dešinėje: Lietuvos pasiuntinys Vašingtone p. **Žadeikis** su Ponia ir dukrele mūsų stovykloje. Su jais drauge sktn. Vainauskas.

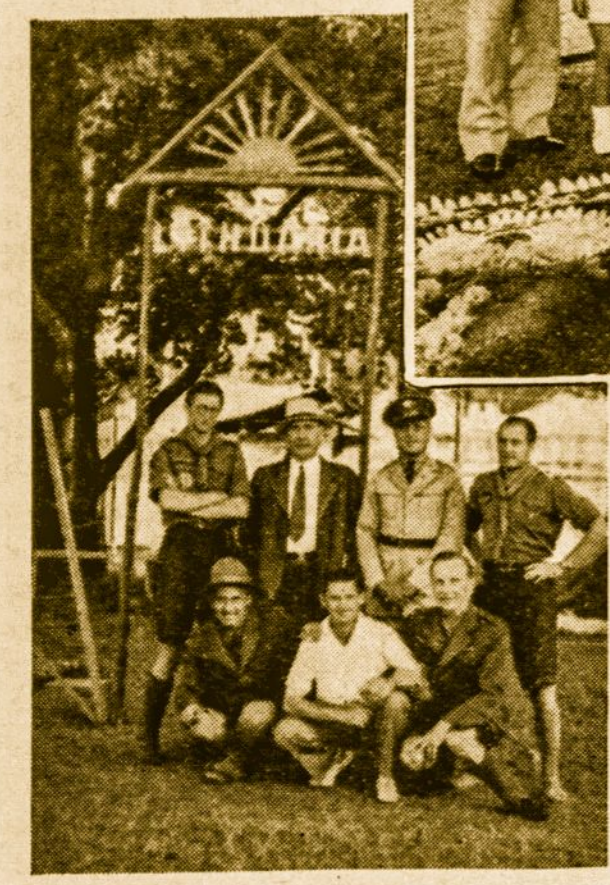

Žemai kairėje: Būrelis nuolatinių mūsų stovyklos lankytojų lietuvių tarpe mūsų skautų prie stovyklos vartų. Stovi: antras iš kairės — **Wylhsess**, trečias — **Kavaliauskas**. Klūpo vidury kitas **Kavaliauskas** (jūrininkas).

Kuris iš lietuvių pirmasis pas mus atėjo? — dabar dažnai pagalvoju. Ir neatsimenu. O vis tik gera būtų žinoti. Reikėjo užsirašyti. Ir dabar aš stebiuosi, kaip galėjo tada neateiti mums į galvą ši mintis...

Jei jau ne pirmasis, tai vienas iš pačių pirmųjų atvyko pas mus p. **Vaškas**, kuris pasisakė 1919 metais buvęs Lietuvoje ir tarnavęs kurį laiką mūsų kariuomenėje. Ir ateidavo paskiau beveik kasdieną. Netrukus atsirado vienas nuoširdžiausių mūsų bičiulių p. **J. Wylhsess** (tenegąsdina jūsų pavardė; jis taip pat puikiai kalba lietuviškai, kaip ir jūs), **E. Čižauskas**, kuris, jei būtų galėjęs, būtų mums sielą atidavęs, **Gabrielavičius** (tas net savo patefoną mums atidavė), du **Kavaliauskai** (vienas jūrininkas, be galo simpatingas berniokas, kitas — artileristas), kurie čia pas mus susipažino. Kitas lietuvis **Powderis** (apie jį vėliau daugiau papasakosiu) tuoj atsigabeno pas mus savo žmoną ir dukrelę, **Mileris** (griežikas iš prezidento orkestro) vežda savo mašina ką sugriebdamas į mūsų stovyklą...

Vieną lietuvį aš pats į stovyklą parsigabenau Įdomus buvo mūsų susipažinimas. Nuėjau vieną dieną į „dešimtštorę"[1]) šiokių tokių daiktų stovyklai įsirengti nusipirkti.

— Sveikas, brolau lietuvi! — staiga išgirstu iš užpakalio. Atsisuku — simpatingas vyras tiesia man ranką:

— **Juozas Kvederavičius.** Pamačiau Tavo kaklaryšį (mat, aš dėvėjau skautiškais raštais juostelę) ir tuoj supratau, kad esi lietuvis.

Parsivedžiau jį į stovyklą, o rytojaus vakarą jis jau atėjo pas mus net trimis savo seserimis vedinas...

Taip bematant susidarė būrelis mūsų nuolatinių lankytojų, su kuriais praleisdavome ilgus, neužmirštinus vakarus. Ir pradėjo plaukti į mūsų palapinę visokie dalykai: juoda duona, kurios Amerikoje labai sunku gauti (kepa tik iš Lietuvos kilę žydai), dešros, pamidorai... Vienas beatnešąs bloknotėlių, kitas atvirukų, trečias laikraščių. O kiek nuoširdžių patarimų, nurodymų iš jų prisiklausydavome! Nepamirškime, kad visa tai darė žmonės, kurių daugumas gyvena „iš rankos į burną". Lietuvio nuoširdumo ir vaišingumo ir visagalis Amerikoje „Ponas Doleris" neįstengė nustelbti!

„Ar negalėtum kaip nors gauti mums viktrolą[2])? —

šį sakinį, tur būt, ilgai nepamiršiu, prisiminęs Vašingtono lietuvius, nes su tokiu prašymu pirmosiomis stovyklos

---

[1]) **Dešimtštore** lietuviai vadina krautuvę, kur pardavinėjamos įvairios smulkios prekės po 5, 10 centų ir t. t.

[2]) **Viktrolu** (angliškai „victrol") jie vadina patefoną.

dienomis kreipdavausi į kiekvieną pas mus atsilankiusį lietuvį. Mat, mes atsivežėme gražios lietuviškos muzikos patefono plokštelių. Patefoną tikėjomės lengvai gausią pasiskolinti, tačiau pasirodė, kad jį gauti labai sunku. Niekas nebeturi, nes jį atstoja radijas, o muzikos krautuvės neišnuomoja. Pirk, jei nori. O pirkti negalime — nėra pinigų.

Kai jau maža beturėjome vilties jį gauti, beateinąs p. Kvederavičius, patefonu nešinas. Gavęs išnuomoti. Kiek tai jam kaštavo, mums liko paslaptis, nes kai tik pasiteiraudavome, kiek esame skolingi, jis „nebetekdavo žado" — nebekalba ir baigta. Tik spėjome uždėti ant Kvederavičiaus atgabento patefono pirmą plokštelę, beatvelką kitą iš p. Gabrielavičiaus, kurį šis nutaręs mums padovanoti. Ir dar kokią porą šimtų amerikoniškų plokštelių pridėjo. Tos plokštelės ir išvedė mums iš kelio sktn. Bulotą. Mat, nutarėme jam „perleisti" tą patefoną. To ir tereikėjo žmogui sugadinti — kai tik prigauna laisvo laiko, dumia į palapinę ir čirpina plokšteles. Mat, iš tų poros šimtų reikėjo išsirinkti keletą dešimtų pačių gerųjų, nes visas vežtis nebuvo įmanoma. O mums dažnai norėjosi jį lauke turėti. Vyras reprezentatyviškos išvaizdos, norėtųsi „dailiajai lyčiai" parodyti, o jis, šlagerių garsų palapinėje liuliuojamas, nebenori ir girdėt, kas ten, „anapus" dedasi...

Gavus tą „viktrolą", pradėjo aidėti stovykloje lietuviškos meliodijos, kurios ne vienam mūsų lankytojų lietuvių ne sykį ašarų išspausdavo.

„Tai, kaip čia dabar — pinigų nenorit"?

Nebuvo tos dienos, kad pas mus neatvyktų lietuvių. Vieni atvykdavo iš Vašingtono, kiti iš kitur, atvažiuodami net po kelis šimtus mylių, pav., **Vengras** su sūnumi, **Pikūnas** ir kiti. Ateina, apžiūri mūsų stovyklą, parodėlę, išsiima piniginę ir tiesia mums dolerį, kitą.

— Labai ačiū, bet mes pinigų paimti negalime, — paaiškiname.

— Tai, kaip čia dabar? — nustemba.

— Kiek reikia pinigų, pasiėmėme iš namų. Čia atvažiavome brolių lietuvių atlankyti, bet nenorime jų kišenes palengvinti.

— Na, tai paimkite išgėrimui, — siūlo.

— Negalime, — skautai alkoholinių gėrimų nevartoja.

— Tai „eiskrymo"[3]) suvalgysite, — spiriasi.

Vienus pasiseka įtikinti, kad pinigų neimsime, o kiti užsigauna ir brukte įbruka. Tokiems pažadame siuntinėti „Skautų Aidą".

[3]) **Eiskrymas** (angliškai „ice-cream") — valgomieji ledai.

O štai p. **Sitka** iš Seattle, Wash., nieko apie pinigus nesakydamas, atsiuntė mums dolerį ir tiek. Parašė gražų sveikinimo laišką ir įdėjo dolerį. Bet kad jį siunčia — nė žodžio. Lankys ir jį „Skautų Aidas".

— Na, jei jau jūs neimat pinigų, nupirksiu ką nors Lietuvos skautams, — tarė mums p. **Wylhsess** ir **Vengras.** Ir taip mano bagažas pasunkėjo dviem ryšuliukais.

Ir daug dar įdomių epizodų iš mūsų santykių su lietuviais stovykloje galėtų papasakoti. Deja, stinga vietos.

Susipažįstame su lietuviais skautais.

Pagaliau pradedame sulaukti ir lietuvių skautų, kurių taip nekantriai laukėme. Ateina, apžiūri mūsų stovyklą ir paskiau, lyg ir nedrąsiai, pasisako esą lietuviai. Kai kurie ir lietuviškai nebemoka. Kiti jau nebelaiko savęs lietuviais, bet esą lietuvių kilmės. Štai vienas berniukas, **Tom Tanis,** kuris paskiau mums stengėsi kuo galėdamas padėti, klausia:

— Ar Tu girdėjai ką nors apie LSA[4])?

— Žinau šią lietuvių organizaciją.

— O gal girdėjai ką nors apie garsųjį LSA veikėją Paukštį?

— Girdėjau.

— Tai buvo mano senelis. Aš — lietuvių kilmės.

Suplakė, mat, jo gįslomis tekėjęs lietuviškas kraujas. Kažin, ar būtų kada jis šio berniuko gyvenime suplasdėjęs, jei nebūtumėm mes, skautai, ten atvykę ir gražiai įsirengę. Dabar gi jis pamatė, kad negėda būti lietuviu, jei toks „National Geographical Magazine" (visame pasaulyje labai paplitęs geografijos žurnalas) panoro įdėti spalvotą Šv. Kazimiero nuotrauką ir paprašė Tanį, kuris dirbo spaudos informacijos biure, kad sužinojęs pas mus praneštų, kada jis geriausiai saulės apšviestas fotografuoti.

— Ar jūs žinote, koks didelis būtų laimėjimas, jei šią nuotrauką įdėtų! — sakė jis mums. Tą patį girdėjome ir iš daugelio vietinių lietuvių.

Fotografuoti Šv. Kazimierą to žurnalo foto reporteris tai atvyko, bet ar nuotrauka į žurnalą pateko, abejoju. Redaktoriaus pavaduotojas esąs lenkas ir lietuviams iki šiol vis nepasisekdavę į šį žurnalą „įlįsti".

Ateidavo ir amerikiečių skautų vadų, kurie pasisakydavo, kad jų draugovėse yra nemaža lietuvių, tik neatvykę čia į stovyklą.

— Aš turiu vieną draugovę, kur beveik pusė skautų yra lietuvių kilmės. Daugumas jų yra Stanislovai ir Kazimierai. Parašyk jiems keletą žodžių: jiems tai bus malonu, — pasakė man Brooklyno miesto vieno tunto tuntininkas p. **Phellps,** labai simpatiškas vyras.

Jis nebijo, kad aš savo laišku „neatlietuvinčiau" jo berniukų, nes, matyti, žino, kad galima sykiu būti ir geru lietuviu ir geru amerikiečiu. Amerikonėja čia visi patys, be jokių pastangų...

Lietuvius skautus prašydavome įrašyti į mūsų stovyklos dienynėlį ką nors. Įrašydavo. Visi jie rašė angliškai, nes lietuviškai parašyti būtų buvę sunku. Tų įrašų vertimus spausdiname skyrium.

„Aš taip pat esu lietuvis!"

Stovyklai oficialiai dar neprasidėjus, valgį kaikurį laiką gaudavome tiesiog iš virtuvės. Nueinu vieną vakarą

[4]) LSA — „Lietuvių susivienijimas Amerikoje". Tautinė Amerikos lietuvių organizacija.

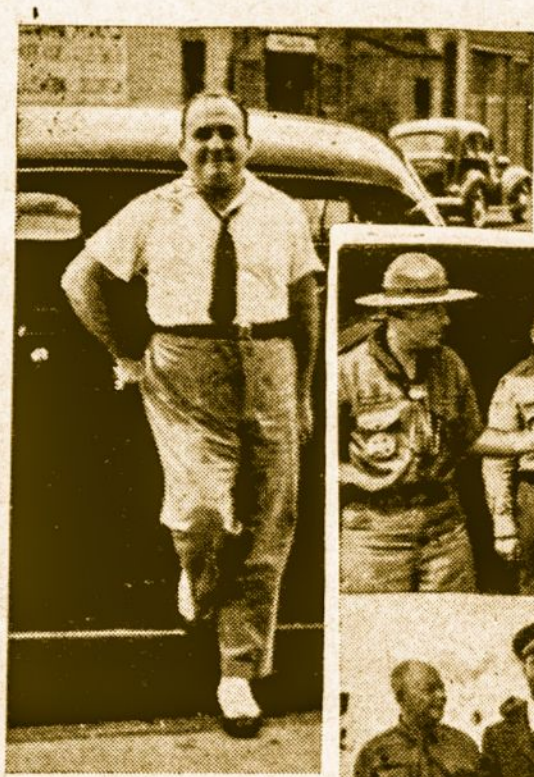

Kairėje:
Sktn. **J. Wise** prie savo automobilio.

Dešinėje viršuje:
Amerikos skautų veteranas **D. Beard** mūsų stovykloje (dešinėje). Kairėje — mūsų pastovyklės v-kas p. **J. Wright.**

Apačioje:
Pasiuntinybės šoferis negras **Džimas** tarp mūsų skautų.

Viršutinioji nuotrauka pasktn. Neniškio, apatinioji — pasktn. J. Vosyliaus.

vakarienės. Beveik visi jau išsivaikštinėję.

— Girdėjau Tamsta iš Lietuvos? — klausia mane angliškai.

— Taip!

— O, kaip puiku — aš seniai lietuvių ieškau. 1928 metais aš buvau Lietuvoje, jūsų stovykloje...

— Ar tik nebūsi Tamsta p. **Wise?**— pertraukiau jį skubiai, nes parūpo sužinoti, ar nebūsiu tik netikėtai sutikęs didelį Lietuvos skautų bičiulį.

— Taip, tas pats!

Jums gal įdomu, kodėl aš nudžiugau šį žmogų sutikęs? Dėl to, kad jis nuoširdus mūsų bičiulis. Iš Seredžiaus kilęs žydas. 1928 metais buvo atvykęs į Lietuvą ir sykiu atgabeno Lietuvos skautams didelį pundą amerikiečių skautų išleistos literatūros. Po to, kelis metus atsiųsdavo „Skautų Aidui", kuris tuomet vos vegetavo, po 10 dolerių dovanų kasmet.

Mums besikalbant ateina kažkoks p. Wise pažįstamas skautas ir pasidomi, ko jis taip patenkintas mane sutikęs.

— I am also Lithuanian (aš taip pat esu lietuvis)! — atsako šis su aiškiai pastebimu pasididžiavimu.

Daugelis mūsų brolių lietuvių su pasididžiavimu sakydavo, kad jie esą tikri amerikiečiai, o štai žydų tautybės žmogus, kuris nemoka nė žodžio lietuviškai, didžiuojasi, kad jis jaučiasi lietuvių tautos žmogumi. Ar tas pavyzdys neturėtų daug kam priminti, kaip reikia branginti savo tėvynę?

— Jei jums ko prireiks, skambinkit man, — atsisveikino su manimi p. Wise, kuris buvo stovyklos vyriausios vadijos narys — dirbo parodos skyriuje.

„Halo, halo, aš Tave vakar mačiau kino kronikoje!" —

staiga sušunka man kartą vienas skautas iš mūsų pastovyklės.

— O aš mačiau ir jūsų stovyklą kitame kine, — priduria antras.

Mat, viena filmų bendrovė nufilmavo kelių tautų skautus po vieną. Patekau ir aš ten. Ir tai buvo naudinga. Paskiau, kai pasisukdavau lietuvių piknikuose[5]), tik ir skambėdavo:

— O, Tave aš mačiau ant „rylsų"[6])!

„Paramount" bendrovė nufilmavo mūsų stovyklą ir rodė Amerikos kino teatruose. Tai papasakojo mums lietuviai, kai lankėme kolonijas. Deja, patiems pamatyti neteko. Gal kartais pasitaikys proga pamatyti Lietuvoje su „Paramount" apžvalgomis.

„Tai Tau už tai, kad gražiai vėliavą padarei".

Šv. Kazimierą ir Jungtinių Amerikos Valstybių vėliavą sktn. Vainauskas turėdavo nuolat „remontuoti". Mat, dažnai užeidavo lietus. O jis ten irgi amerikoniškas. Užėjo, keliolika minučių smarkiai pylė, išblaškė mūsų geldeles ir — vėl saulė šypsosi. Po tokių lietų Vainauskui darbo iki kaklo.

„Remontuoja" jis vieną pavakarį vėliavą. Eina pro šalį du amerikiečių skautų vadai. Vienas jų — **Oscar Hoover**, Blue Mountain apygardos vadas — pasiteirauja, kas ją padarė, išima iš kažkokio metalo padarytą strėlės smaigalį ir paduoda Vainauskui.

— Tai Tau už tai, kad gražiai vėliavą padarei!

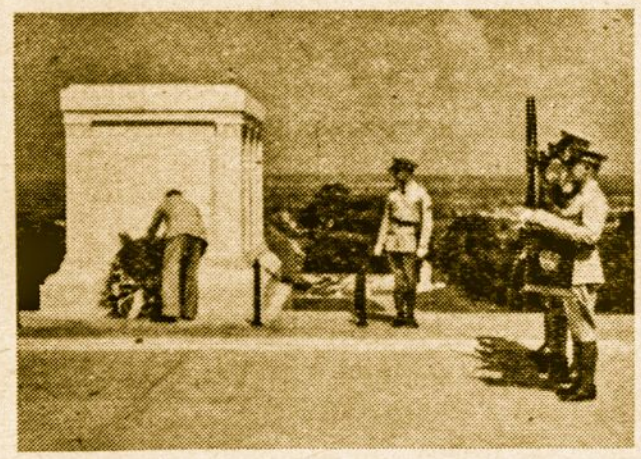

Min. **Žadeikis** Arlingtone uždeda ant žuv. paminklo vainiką nuo Lietuvos sportininkų, kurie liepos mėn. 6 d. lankėsi Vašingtone ir mūsų stovykloje, ir skautų.

Kaip aš užsipelniau pinigų „išgėrimui".

Ne vien tokie menininkai, kaip Vainauskas, gaudavo dovanų. O jam jų dažnai tekdavo. Štai kartą ėjo pro šalį vienas amerikietis, sustojo prie Šv. Kazimiero paveikslo, pasižiūrėjo, ištraukė iš kišenės „nikelį"[7]) ir numetęs ant jo nuėjo. Vainauskas čiupt už to nikelio — girdi, jis man priklauso. Kartais tekdavo šis tas ir mums, paprastiems mirtingiesiems.

Vieną dieną rašau prie mūsų stalelio. Prieina amerikietis. Patiesia man atviruką:

— Aš vakaruose turiu vieną draugą lietuvį. Jis pats į stovyklą atvykti negali. Įdavė man šį atviruką ir prašė, kad jūs parašytumėt jam keletą žodžių.

— „Mes džiaugiamės, kad Lietuva turi tokių sūnų, kaip Tamsta", — parašau.

Suskamba „daimas"[8]) ant stalelio.

— Tai Tau išgėrimui! — ir nekreipdamas dėmesio į jokius mano protestus, nueina.

Tai buvo mano pirmas ir vienintėlis uždarbis Amerikoje...

„Birthday party" mūsų stovykloje.

„Birthday party" angliškai vadinamas gimimo dienos pokylėlis. Paskutinį stovyklos vakarą ir mes atšventėme tokį pokylėlį.

Powderių šeima, kaip minėjau, būdavo nuolatiniai mūsų svečiai. Vyras dar šiek tiek kalba lietuviškai, žmona nė žodžio, o duktė, 13 metų mergaitė, lietuviškai moka tik vieną sakinį: „Duok man bučkį"... Tai išmokęs ją senelis.

Liepos mėn. 8 d. vakare ateina pas mus Powderiai kažkokiais ryšulėliais nešini. Girdi, ar negalima juos čia pasidėti. Stovykloje aš vienui vienas, nes visi buvo išėję į paskutinįjį laužą, kuriame įvyko taip pat pirmas ir paskutinis užsieniečių pasirodymas. Išėjo užsieniečiai į aikštę visi išsyk ir 4 min. galėjo rodyti, kas patinka. Mūsiškiai pašoko porą tautinių šokių, ten pat vieną aprengdami „lietuvaite". Sako, publikai, kuri tai matė, matyti patikę, nes stipriai plojo.

Na, bet grįžkime prie temos. Laužas užtruko daug ilgiau, kaip paprastai. Laukia Powderiai kantriai iki 23,30 val. Jūrininkas Kavaliauskas, Powderio paprašytas, parvelka iš skautų krautuvės puskibirį populiaraus amerikiečių gėrimo „Coca-cola".

Kai visi susirenkame, išrišami ryšulėliai ir ant suolo atsiduria tortas. Powderis tuoj atrėžia visiems po gabalą torto, o Kavaliauskas įpila po puodelį „coca-cola" ir vis ragina gerti. Valgome ir trūkčiojame pečiais. Kai jau gerokai įpusėjame, paaiškėja, jog besanti Powderaitės 13-toji gimimo diena... Ją praleisti atėjo pas mus.

Viena gintarinė gėlelė nuo parodėlės stalo „persikelia" ant Powderaitės krūtinės. Birthday party baigiasi.

Tą vakarą ilgai negalėjau užmigti. „Pas mus atėjo savo vienintėlės dukrelės gimimo dieną švęsti!"... — ši mintis ilgai neišėjo iš galvos.

Jeigu Tamstos būtumėte matę!..

Tik retas mūsų parodėlės lankytojas nepasiteiraudavo, ar mes neparduodame jos eksponatus. Ypač „atakuodavo" mus lietuviai.

— Noriu ką nors parvežti savo seniems tėvams. Kaip jie džiaugtųsi gavę daiktą iš Lietuvos! — ne vienas sakydavo.

Deja, tekdavo atsakyti neigiamai. Maža ką teturėjome. Reikėjo pasilaikyti amerikiečiams. Lietuviai ir taip gerai savo tėvynę žino. Svarbu buvo ją svetimiesiems priminti. Štai mūsų stovyklą atlanko Amerikos skautų organizacijos prezidentas p. **W. Head**, šefas dr. **J. E. West**, jų vyriausias skautininkas p. **D. Beard**, arkivyskupas **Rummel** ir kiti. Visiems šiems asmenims

---

5) **Piknikas** — gegužinė.

6) **„News-reels"** — angliškai vadinasi kino naujienų apžvalga — kronika.

7) **Nikeliu** (angliškai „nickel") vadina 5 centų monetą.

8) **Daimas** (angl. „dime") — 10 centų moneta.

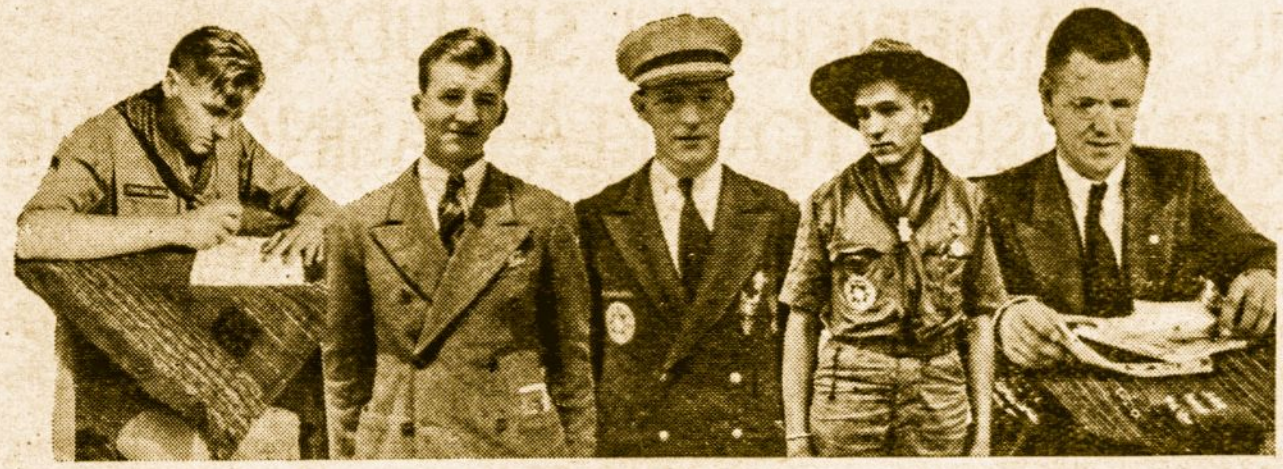

Lietuviai skautai, kurie dažnai lankydavosi mūsų stovykloje.
Iš kairės į dešinę: T. Tanis, V. Vengras, C. Nanartonis, E. Einikis ir J. Norkus.

davėme mūsų gražiųjų audinių ar medžio raižinių. Vienas amerikietis, skautų orkestro vedėjas, net tris syk buvo atėjęs į mūsų stovyklą, prašydamas **A. Naruševičiaus** nuotraukos, kurioje atvaizduotas Povilo Lukšio paminklas. Aišku, teko ją jam palikti. Nebeparsivežėme taip pat nė vienos **V. Augustino** nuotraukos. Iš viso, jokių eksponatų namo nebeparsivežėme — visi „sutirpo" besivažinėjant po Lietuvos kolonijas.

Jei Tamstos, gerbiamieji, „Marginių", „Spaudos Fondo", Šv. Kazimiero dr-jos ir kitų mūsų įstaigų, kurios platina liaudies meno išdirbinius, vedėjai būtumėte matę, kaip atrodydavo veidai tų lietuvių, kurie norėdavo, o negaudavo pirkti, mūsų parodėlėje buvusius eksponatus, esu tikras, padarytumėte visa, ką galite, kad mūsų liaudies meno išdirbiniai pasiektų Ameriką.

„Jūs puikiai garsinote savo tėvynę Lietuvą".

Ir nepajutome, kaip prabėgo stovyklos laikas. Liepos mėn. 9 d. iš pat ryto pradėjome ardyti stovyklą. Vašingtonas, tai ne Lietuva. Čia taip karšta, kad nežinai nė kur dėtis. Vaikščioji, o prakaitas taip ir „lyja" nuo kaktos visą laiką. Lauke dar gali kęsti, bet palapinėn nekišk nosies—ten karščiau, kaip kaimo pirty po rugiapiūtės.

Iki vakaro susilikvidavome. Atvyko **Powderis** ir **Jurkus** (žemaitis nuo Raudėnų; buvęs griežikas, dabar pensininkas; labai nuoširdus žmogus) su savo mašinomis, sukrovė mūsų ryšulius ir nusigabeno mus vienus pas Gabrielavičių, kitus pas Jurkų. Puikų vakarą praleidome tarp lietuvių.

Liepos mėn. 10 d. 12 val. mes jau Lietuvos pasiuntinybėje. Ponas ministeris **Žadeikis** pakvietė pietų. Nusikraustėme lyg į savo namus. Per tą laiką, kurį mes išbuvome Vašingtone, taip „susigyvenome" su pasiuntinybe, jog į pabaigą pradėjome jaustis, kaip namie. Ir kaip nesusigyvensi, jei beveik nebuvo dienos, kad kas nors iš pasiuntinybės pas mus neatvyktų: pats ponas Ministeris, Ponia su dukrele, sekretorė p-lė **Adžgauskaitė** ar Džimas. O jei kurią dieną pas mus niekas iš pasiuntinybės neatvykdavo, važiuodavome ten kuris nors iš mūsų. Tokį nuoširdumą, kokį mes radome Vašingtono pasiuntinybėje, kažin ar greit bepatirsime.

Atsisveikindami patiekiame Ponui Ministeriui savo dienyną. Kai jį traukiny atsiverčiame, štai ką randame:

„Užtikrinu, kad Jūsų atsilankymas Amerikoje visiems Amerikos lietuviams liks atmintinas, kaip maloniausias siurprizas. Visi Jumis pamilo ir Jūs esate to verti. Jūs puikiai garsinote savo tėvynę Lietuvą. Ačiū Skautų Vadovybei už Jūsų atsiuntimą pas mus. Laimingos kelionės po Ameriką ir linksmai grįžti namo.

Jums dėkingas P. Ž a d e i k i s.
10-VII. 1937., Washington".

Štai tau dalykas. Žmogus, kuriam mes tiek skolingi, kad nežinome, kaip atsidėkoti, mums dėkoja... Kaž kaip nesmagu. Bet sykiu ir malonu. Malonu, kad mes savo valstybės atstovui gėdos nepadarėme.

Skuba traukinys. Skubame ir mes — į „Amerikos Lietuvą".

—•—

Vietoj atsakymo į klausimą, kaip mums sekėsi amerikiečių skautų jubiliejinėje stovykloje, štai jums keletas paskirų vaizdų. Ar jau viską pasakiau? Oi, ne! Čia tik keletas nuotrupų, kurios man atrodė būsiančios jums įdomesnės.

REDAKCIJOS PASTOGĖJE

SVEIKINAME JAUNUOSIUS.

Mūsų šios vasaros foto konkursas tema „Geriausia mano atostoginė nuotrauka" pasibaigė ir dabar skelbiame, kas laimėjo dovanas.

Kaip matome, dalyvių buvo mažoka — tik 15. Turint galvoje, kad skautų foto mėgėjų yra gana daug, tikėjomės daug gausesnio dalyvavimo.

Mums būtų labai įdomu ir naudinga žinoti, kodėl daugelis gerų skautų foto mėgėjų šiame konkurse nedalyvavo. Tema juk buvo tokia lengva, kad galėjo dalyvauti kiekvienas pilna to žodžio prasme. Premijų taip pat buvo paskirta tiek, kad daug kam buvo vilties dovaną laimėti. Tiesa, premijos buvo neperdidžiausios, bet šiais laikais Lietuvoje didesnes retai kas ir teskiria (prisiminkime Lietuvos matininkų ir kultūrtechnikų foto konkursų premijas arba šiomis dienomis paskelbto kino filmų bendrovės „Metro-Goldwin-Mayer" Lietuvos vaizdų foto konkurso skiriamas dovanas). Kas galėsite, būkit geri parašyti mums priežastis, kodėl neatsiuntėte savo nuotraukų šiam konkursui.

Bet mus nudžiugino kita aplinkybė. Premijas laimėjo visi, išskyrus du, nauji mūsų konkursų dalyviai. Iš pereitųjų metų konkurse premijas gavusių šiemet gavo tik du: Grušnys ir Juškėnas. Kiti visi nauji. Ir ypač įsidėmėtina tai, kad pirmą syk mūsų foto konkurse dalyvavo mergaitės ir dvi iš jų laimėjo dovanas. Tai Julija Š e v e l i a v a i t ė ir Regina B a k e v i č i u t ė. Vadinasi, skinasi kelią pirmyn mūsų jaunieji foto mėgėjai, ką konstatuoti mums labai smagu. Sveikiname jaunuosius foto mėgėjus! Neabejojame, kad kituose mūsų foto konkursuose susilauksime daug gausesnio dalyvių skaičiaus.

Š. m. rugsėjo mėn. 26 dienos skautų radijo sueiga buvo skirta išimtinai tautinės stovyklos propagandai. Sueigos metu skautė G. D a m i j o n a i t y t ė, psktn. St. J a m e i k i s ir sueigos vedėjas psktn. Z a u k a skaitė įvairius pranešimus apie ateinančių metų mūsų tautinę stovyklą. Sueigos metu grojo taip pat ir mūsų mylimų husarų orkestras.

Mūsų skautų radijo sueigų dažnai klausosi ir užsienio lietuviai skautai. Skautų brolijos radijo sueigų vedėjui šiomis dienomis viena sesė iš Rygos atsiuntė laiškutį, kuriame pareiškia, kad Rygos skautės buvusios sužavėtos pirmoje šių mokslo metų radijo sueigoje skaučių V i l n o n y t ė s ir T e i š e r s k y t ė s padainuota dainele. Ji prašo atsiųsti šios dainelės gaidas. Būtų labai džiugu, kad apie mūsų radijo sueigas pasisakytų kiek dažniau ir Lietuvos skautai. Reikia manyti, kad radijo sueigų vedėjas, o taip pat ir programos vykdytojai už įvairius nurodymus bei pageidavimus būtų dėkingi.

AMERIKOS LIETUVIŲ IR AMERIKIEČIŲ SPAUDA APIE MŪSŲ STOVYKLĄ VAŠINGTONE

Amerikos lietuvių dienraštis *„Naujienos“*, einąs Čikagoje, 1937.VII.7 d. įdėjo savo Lietuvos korespondento straipsnį, pavadintą „Svečiai iš Lietuvos“. Autorius straipsnyje stengėsi supažindinti Amerikos lietuvių visuomenę su vykstančiais iš Lietuvos į Ameriką (seimo atstovais, sportininkais ir mumis). Štai, kaip jis atestavo mus:

„Be šių — visai kukliai ir tyliai važiuoja ir Lietuvos skautų būrelis į USA tarptautinėje skautų stovykloje stovyklauti.

Tai kuklūs jauni vyrukai, kurie pasiryžę labai gražiai reprezentuoti Lietuvos skautus. Palinkėsime mes jiems savo pasiryžimus pilnumoje atsiekti.

Šitiems vyrams aukšta politika nerūpi, jie eina savaimingais keliais ir visur bent iki šiol užsienyje save gerai ir sumaniai parodė.

Reikia laukti, kad Amerikos didžioji spauda jų tą kuklų darbą pamatys ir tuoj juos iš kitų tautų tarpo išskirs ir jų mokėjimą ir gebėjimą susitvarkyti, skoningai pasirodyti pastebės“.

Kiek išsipildė autoriaus spėjimai, parodo žemiau spausdinamos ištraukos iš įvairių Amerikos lietuvių ir amerikiečių laikraščių, kurie pateko į mūsų rankas.

—●—

Clevelande einančio savaitraščio *„Dirva“* redaktorius p. Karpius savo straipsnyje „Lietuvos skautai ir sportininkai Washingtone“ taip aprašo mūsų stovyklą:

„Prieidami artyn prie lietuviškos palapinės, kur plevėsavo Lietuvos vėliava, radom ant žemės išdarytus du pavidalus: Amerikos vėliavą ir Šv. Kazimiero, kuris yra Lietuvos skautų patronas, atvaizdą. Tiedu atvaizdai padaryti iš daugelio medžiagų, surinktų čia pat, Washingtone, ir iš kaip ko atvežto iš Lietuvos. Darbas artistiškas ir visus stebina. Visi čia lankosi ir žiūri į tą nuostabų padarą. Visas darbas atliktas spalvomis, taigi sunkus yra darbas tas spalvas surinkti“...

„Radom stovykloje tik vieną lietuvių grupės viršininką Laucių, kuris mus priėmė, daug ko apipasakojo, ir apžiūrėjom jo atveztą parodėlę. Viduje jie turi išstatę tikrai gražių Lietuvos išdirbinių: ir mezginių, ir audinių, ir juostų, ir medžio dalykėlių, ir gintaro, ir piešinių, ir literatūros keliomis kalbomis“.

Toliau autorius šia proga plačiau supažindina skaitytojus su skautų organizacija ir jos idėjomis ir pasakoja apie Lietuvos skautų laužą, surengtą 1935 m. Kaune pasaulinio lietuvių kongreso dalyviams, ir savo pažintis su mūsų vadais: pulk. Šarausku ir kitais.

—●—

Amerikos lietuvių jaunimo organizacijos „Lietuvos Vyčiai“ (organizacija savo ideologija artima mūsų pavasarininkams) organas *„Vytis“* Nr. 8 (401) įdėjo straipsnelį, pavadintą „Pas mūsų skautus Washington, D. C.“, kuriame, tarp kita ko, rašo:

„Mūsų skautai, kuriems vadovavo Laucius, stovykloje labai gražiai pasižymėjo. Ypatingai didelį susidomėjimą, galima sakyti, sensaciją, visoje stovykloje sukėlė skautų patrono Šv. Kazimiero paveikslas, padarytas iš atsivežtų iš Lietuvos kriauklelių, samanų ir vietinės anglies.

Ir ne tik skautams, bet ir lankytojams tai buvo didelė naujiena. Vienas vokiško kilimo inžinierius net padovanojo mūsų skautams popierio, kad jie turėtų kuo uždengti savo kūrinį nuo lietaus... Daug kas paveikslą fotografavo. Labai paplitęs amerikiečių žurnalas „The National Geographical Magazine“ įdėjo spalvotą šv. Kazimiero nuotrauką.

Vienoje palapinėje buvo surengta parodėlė — daugiausia liaudies dirbinių, — kuri turėjo didelio pasisekimo.

Mūsų skautų stovyklą lankė daug Amerikos lietuvių, nemaža tyčia atvažiuodavo iš kitų miestų.

Pasibaigus stovyklavimui, mūsų skautai lankėsi kaikuriose kolonijose, į kurias jie buvo pakviesti. Žodžiu, mūsų skautai daug prisidėjo prie Lietuvos vardo išpopuliarinimo tiek vietos lietuvių, tiek kitataučių tarpe“.

—●—

Vienas didžiausių Vašingtono dienraščių, kuris išeina tris syk per dieną, *„The Evening Star“*, liepos mėn. 1 d. numery, straipsny „Jamboree Snapshots“, taip rašo apie mūsų stovyklą:

„Šeši Lietuvos skautai padarė tiesiog ant žemės žavingą atvaizdą šv. Kazimiero, XVIII šimtmečio Lietuvos karaliaus, kuris yra Lietuvos skautų patronas. Vartodami medžiagai Lietuvos samanas ir geldeles, Amerikos Vakarų juodas anglis ir gerą stovyklos purvą, jie tobulai padarė kiekvieną smulkmeną, net iki rankų pirštų. Šv. Kazimieras atvaizduotas išsitiesęs ant žemės visu ūgiu, suglaustomis maldai rankomis. Jo veidas ir liemuo padaryti iš žemės (pažymėtina — rankomis), aplink galvą vainikas iš geldelių, rūbai iš pilkų samanų. Aplink visą figūrą yra padaryti Lietuvos skautų ženkliukai iš sutrupintų geldelių. Ypač rūpestingai padarytas veidas. Atrodo, kad jis kvėpuoja“.

—●—

Amerikos katalikų laikraštis *„The Catholic Observer“* liepos mėn. 15 d. numery, aprašinėdamas liepos mėn. 4 d. atlaikytas skautų stovykloje pontifikalines mišias katalikams skautams, paminėjo, kad mes, lietuviai skautai, prieš prasidedant mišioms giedojome lietuviškai. Tą patį paminėjo ir žemiau nurodomas laikraštis „The Catholic Review“.

—●—

Kitas Amerikos katalikų laikraštis *„The Catholic Review“*, einąs Baltimorėje, liepos mėn. 9 d. numery apie mus šiaip atsiliepė:

„Kai kuriose svetimųjų kraštų skautų stovyklose buvo aiškiai matyti skautų gilaus religingumo įrodymų ir rankdarbių, simbolizuojančių įvairias katalikybės fazes, pav., iš geldelių ir plytų padarytas Lietuvos skautų patrono šv. Kazimiero paveikslas“.

—●—

Tas pats *„The Catholic Review“* liepos mėn. 16 d. numery įdėjo straipsnelį apie mūsų atsilankymą Baltimorėje. Ten, tarp ko kito, rašo ir apie mūsų stovyklą Vašingtone:

„Skautų stovykla jau nuėjo į istoriją ir skautai grįžta namo, kiekvienas į savo gimtąją šalį. Grupė lietuvių skautų, kurie sukėlė tokį palankų Vašingtono laikraščių, mūsų laikraščio ir „Paramount“ filmų bendrovės susidomėjimą, atvyko į Baltimorę susipažinti su pirmąja lietuvių skautų draugove Amerikoje“.

—●—

Amerikos skautų laikraštis *„Boys' Life“* rugsėjo mėn. numery, 24 psl., įdėjo straipsnį, pavadintą „Hiking with Green Bar Bill“, kuriame trumpai aprašo ir mūsų skautų stovyklą Vašingtone. Šį straipsnį persispausdino ir Amerikos skautų vadų laikraštis *„Scouting“*. Štai kas ten pasakyta:

„Sekantis sustojimas — Lietuva. Tikri artistai šioje stovykloje! Tai aiškiai matyti iš Šv. Kazimiero (Lietuvos skautų patrono) reljefo ir iš Amerikos vėliavos. Abu šie dalykai buvo spalvoti, padaryti ant žemės, panaudojant sutrupintas plytas raudonai, sraigių kiautelius baltai ir anglis juodai spalvai“.

Stovyklos dienraštis *„Jamboree Journal“* liepos mėn. 1 d. numery įdėjo straipsnelį, pavadintą „Lietuviai skautai turi įdomaus meno“, kuriame, tarp ko kito, rašo:

„Kaipo pavyzdį tipiškos tautinės lietuvių praeities, Lietuvos kontingentas padarė savo stovykloje iš smėlio, geldelių, trintų plytų, samanų ir kitų medžiagų paveikslą.

Tikslu gauti paaiškinimų apie darbą, teko kalbėti su vienu jų skautu prancūziškai. Lietuviai paaiškino, kad tai yra pavyzdys tautinio meno ir kad jis buvo sukurtas Amerikos stovyklai, kaip geros valios simbolis.

Lietuviai turi ir kitokių puikių liaudies meno išdirbinių“.

O štai ką manė lietuviai skautai apie mūsų stovyklą

Dr. J. M. Norkus, Field Commissioner, Wash. Greene Counties Council, Donora, Pa.

„Sveikinimai visiems lietuviams skautams, taip pat ir visiems šios tautos žmonėms, įskaitant jos Prezidentą už tai, kad padarė galimu šią šalį atstovauti mūsų Sidabrinio Jubiliejaus iškilmėse Vašingtone nuo birželio mėn. 29 iki liepos mėn. 9 d. 1937 m.“.

Skautas **Tom Tanis**, 125 E. 19 th str., Brooklyn, N. Y., apie kurį rašyta 359 puslapy:

„Sveikinimai visiems lietuviams.

Aš esu amerikietis, bet mano senelė ir senelis yra gimę Lietuvoje. Aš galvoju, kad jūsų skautai yra labai mandagūs ir yra jūsų tautos pasitikėjimas. Taip pat aš manau, kad jūsų parodėlė ir Šv. Kazimiero reljefas yra labai puikūs“.

13 lietuvių skautų, kurie atvyko iš Baltimorės liepos mėn. 4 d. atlankyti mūsų stovyklą, į mūsų dienyną parašė:

„Mes esame labai laimingi ir labai džiaugiamės, kad sutikome savo draugus, Lietuvos skautininkus. Ir mes linkime jiems geriausio pasisekimo“.

Visi šie įrašai padaryti anglų kalba. Porą skautų pamėgino rašyti ir lietuviškai. Štai kaip rašė vienas jų:

Skautas **Valentinas Vengras**, kurio tėvas įdavė Lietuvos skautams dovanų:

„Myslinu kad Lietuva turis gražusi campa cha en Washington. Myliu visus demonstratias cur turi myletou gyventi in Lietuvou“.

Ar jūs gerai suprantate, kas norėta pasakyti? Jei kam neaišku — štai ką reiškia:

„Manau, kad Lietuva turi gražiausią stovyklą čia, Vašingtone. Patinka visi eksponatai, kurie čia yra. Patiktų gyventi Lietuvoje“. Ką norėjo pasakyti kitas lietuviškai rašęs skautas, sunku suprasti.

Be to, parašė mums savo įspūdžių ir kaikurie stovyklos lankytojai lietuviai. Jie irgi rašė angliškai. Štai ką rašo **Vašingtono lietuvių draugijos pirmininkas dr. Jonas Brazinskas.**

„Labai malonu buvo atlankyti lietuvių skautų stovykloje. Man labai gilų įspūdį padarė šv. Kazimiero reljefas ir parodėlės eksponatai. Aš esu tikrai nustebęs, kad lietuviai per taip trumpą 19 metų laikotarpį padarė tokią didelę pažangą. Aš linkiu jiems daug pasisekimo ateityje“.

Tos pačios draugijos sekretorė p-lė **O. M. Stulgytė** pradėjo rašyti angliškai, o pabaigė lietuviškai:

„Aš buvau maloniai nustebinta sutikusi stovykloje Vašingtone tokį gražų būrelį lietuvių skautų. Parodėlė ir abu reljefai yra labai įdomūs ir puikūs“, — rašė ji angliškai, o pabaigė lietuviškai:

„Man labai patinka visoki deiktas ir matit toki graži vyras nu Lietuva“.

Ir pagaliau gražus Lietuvos skautų įkūrėjo vyr. sktn. **P. Jurgėlos** žodis. Žinoma, jis rašytas ne angliškai.

„19 metų amžiaus Lietuvos skautų sąjunga per savo atstovus stebina ir žavi pasaulį, o ypač Ameriką. Amerikos lietuviai gauna progos pažinti geriausią Lietuvos jaunimo žiedą — savo skautus, jų lietuvybę ir gabumus. Išeiviai ir jų jaunoji karta tik dabar pradeda vaizduotis Jaunąją Lietuvą, Jos pažangą ir tyrą kūrybinę lietuvišką dvasią, kuri veda mūsų tautą į šviesią ir didingą ateitį. Išeiviai ne visi dar stipriai tiki Lietuvos likimą. Bet sutikę jos skautus ir džiaugdamiesi Jos sportininkų bei lakūnų laimėjimais, pradeda pažinti Jaunosios Lietuvos dvasią ir ryžtumą, į kurį suduš grobuoniškos priešų pastangos. Man ypatingai malonu gėrėtis skautystės nuopelnais Lietuvos dirvoje, nes apie tai svajojau dar 1918 m. Gyvuok ir tarnauk Lietuvai, Lietuvos skautų sąjunga!“

Jie laimėjo foto konkursą!

AKTAS.

Kaunas, 1937 metų rugsėjo mėn. 30 d. „Skautų Aido“ 1937 metų foto konkursui tema „Geriausia mano atostoginė nuotrauka“ įvertinti jury komisija, susidedanti iš pirmininko Lietuvos fotomėgėjų draugijos pirmininko mjr. Milaševičiaus, narių: „Galerijos“ redaktoriaus J. Šakovo ir „Skautų Aido“ redaktoriaus vyr. sktn. K. Lauciaus šiandien apžiūrėjo atsiųstas konkursui nuotraukas ir rado:

Konkursui nuotraukų atsiuntė 15 autorių, iš viso 83 nuotraukas.

Apsvarsčiusi už kokias nuotraukas skirti premijas, jury komisija nutarė konkursan priimtas nuotraukas įvertinti šitaip:

I premija autoriui slapyvarde „Lapinas“ (Stasys Urbonas, Tauragė, „Maistas“), už nuotrauką „Menas vadų stovykloj“.

II premija autoriui slapyvarde „Plunksnočius“ (Vytautas Strazdas, Kaunas, Miško g. 11, b. 3), už nuotrauką „Keliaujam per savo kraštą“.

III premija autoriui slapyvarde „Seklys“ (Jurgis Gimbutas, Kaunas, Technikos prosp. 22 nr.), už nuotrauką „Ir lietuviška trispalvė plevėsuoja čia“ (Paryžiaus tarpt. paroda vakare).

IV premija autoriui slapyvarde „Arno“ (Arnoldas Grušnys, Alytus, Vilniaus g. 20), už nuotrauką „Stovykloj“.

V premija autoriui slapyvarde „Saulius“ (Leonidas Žiugžda, Kaunas, Vaičaičio g. 10), už nuotrauką „Mūsų jūra“.

VI premija autoriui slapyvarde „Dzūkelis“ (Gerardas Juškėnas, Kaunas, Aluntos g. 8), už nuotrauką „Lango papuošalas“.

VII premija Julijai Ševeliavaitei (Panevėžys, Povilo Puzino g. 4 nr.), už nuotrauką „Būsimasis amatininkas“.

VIII premija autoriui slapyvarde „Visvaldas“ (Antanas Ramoška, Panevėžys, gimnazija, VIII kl.), už nuotrauką „Kreiseris“ tarnyboje“.

IX premija autoriui slapyvarde „Enostų Regina“ (Regina Bakevičiūtė, Utena, gimnazija VIII klasė), už nuotrauką „Luodžio ežeras“.

X premija autoriui slapyvarde „J. Žiedūnas“ (Julijus Šimkevičius, Pasvalys, gimnazija), už nuotrauką „Lydavėnų geležinkelio tiltas“.

Iš premijuotų autorių keturi nėra „Skautų Aido“ prenumeratoriai.

Pirmininkas (pas.) *Major. Milaševičius.*
Nariai: (pas.) *J. Šakovas,*
K. Laucius.

Sąjungos centre

Tarybos Pirmijoj

NAUJAS SKAUTIŠKOSIOS SPAUDOS ADMINISTRATORIUS.

Skautiškosios spaudos administratoriumi nuo rugsėjo mėn. paskirtas pasktn. Jameikis, kuris grįžo atlikęs karinę prievolę. Prieš pašaukiant į kariuomenę, pasktn. Jameikis buvo brolijos reikalų vedėjas. Kadangi pasktn. Jameikui administracinis ir spaudos darbas nesvetimas, reikia laukti, kad jis šį darbą sėkmingai atliks.

Seserijoj

IŠĖJO ĮDOMUS „VADOVĖS" 2 NR.

Antrajam šių metų „Vadovės" numery, kuris išėjo šio mėnesio pradžioje, yra labai įdomių straipsnių skautų vadams. Didesnė numerio dalis skirta tautinei stovyklai. Labai įdomus sktn. Arminaitės straipsnis apie pasirengimą tautinės stovyklos laužams. Šį „Vadovės" numerį praverstų pasiskaityti ir skautams vadams.

KĄ SESERIJOS INSTRUKTORĖ APLANKĖ IR KĄ DAR APLANKYS.

Seserijos instruktorė psktn. O. Ščiukaitė šiomis dienomis aplankė Švėkšnos skaučių vietininkiją, kur turėjo skaučių draugovės sueigą ir pasitarimą su vadovėmis.

Greitu laiku ji žada aplankyti **Žagarės** skaučių vietininkiją ir **Joniškio** skaučių vietovę.

VISOS SESERIJOS VADOVĖS TARSIS TAUTINĖS STOVYKLOS KLAUSIMAIS.

Lapkričio mėn. 1—2 d. šaukiamas visų tuntininkių, tunto atstovių ir skaučių draugininkių suvažiavimas pasitarti ateinančių metų jubiliejinės stovyklos reikalais. Ta pačia proga kviečiamas ir visų vyresniųjų skaučių suvažiavimas.

Šiomis dienomis seserijos vyriausioji vadija šiuo reikalu išsiuntinės aplinkraštį, kuriame bus išdėstyta visa, kas susiję su šiuo suvažiavimu.

Brolijoj

PER KALĖDŲ ATOSTOGAS NUMATOMA ŠAUKTI BROLIJOS VADOVŲ SUVAŽIAVIMAS.

Brolijos vyriausioji vadija savo paskutiniajame posėdy svarstė sumanymą sukviesti ateinančių metų sausio mėn. 3 ir 4 d. brolijos vadovų suvažiavimą tautinės stovyklos ir kitiems svarbiems brolijos gyvenimo reikalams apsvarstyti. Suvažiavime turės dalyvauti tuntininkai ir vietininkai su savo pavaduotojais arba, jei abu negalėtų atvykti, nors vienas iš kiekvieno tunto ir vietininkijos. Be to, į šį suvažiavimą bus kviečiami rajonų vadai ir jų pavaduotojai. Artimiausiame posėdyje bus svarstoma suvažiavimo darbotvarkė.

BROLIJOS VYRIAUSIOS VADIJOS NARIAI VĖL PRADĖS LANKYTI PROVINCIJĄ.

Paskutiniajame brolijos vyriausios vadijos posėdyje nutarta iki Kalėdų atostogų atlankyti visus tuntus ir vietininkijas. Kiekvienam vadijos nariui teks aplankyti nemažiau, kaip po 3 vietas. Jau pasiskirstyta, kur kas vyks.

PRATĘSTAS VILNIAUS PASŲ REGISTRACIJOS TERMINAS.

Š. m. balandžio mėn. 24 d. brolijos vyr. vadijos aplinkraščiu Nr. 480 visiems tuntininkams ir vietininkams buvo išsiuntinėtos plačios Vilniaus Geležinio Fondo rėmėjų registracijos reikalu instrukcijos.

Vilniaus pasų registracija, turėjusi baigtis spalių mėn. 1 d., šiomis dienomis V. G. F. komiteto pratęsta ligi š. m. gruodžio mėn. 31 dienos.

Tuntai ir vietininkijos visus registracijos lapus (užpildytus ir neužpildytus) ir gautus Vilniaus pasus, kuriuose įlipinta ženklelių ne mažiau kaip už 3 litus, ne vėliau gruodžio mėn. 15 dienos atsiunčia skautų brolijai. Šiame Vilniaus pasų registracijos darbe gražiai pasidarbavo Utenos skautų tuntas. Linkime ir kitiems tuntams bei paskiriems vienetams taip pat gražiai ir sėkmingai atlikti šias pareigas.

Skautų ir skaučių tuntuose

Vyr. skilt. P. RAČKAUSKUI,
netekus mylimo tėvelio, reiškia brolišką užuojautą
Šiaulių tunto „Šarūno" dr-vės
dr-kas ir skautai.

Vyr. sklt. PETRUI RAČKAUSKUI,
mirus jo mylimam tėveliui, reiškia gilią užuojautą ir liūdi kartu
Šiaulių I D. L. K. Vytauto dr-vė.

KAUNO RAJONO VADIJA.

Jaunesnieji skautai sutiko grįžtančius karius.

Š. m. rugsėjo mėn. 21 d. iš manevrų grįžtančius husarus gražiai sutiko ir Kauno skautaiės. Laisvės al. pradžioje gražiai išsirikiavusios jaunesniosios skautės prajojantiems husarams įteikė daug gėlių. Malonu buvo žiūrėti, kai mažesnės jaunesniosios skautės, negalėdamos pasiekti šauniųjų raitelių, mesdavo gėles po jų kojomis. Šiuo vaizdu buvo sužavėtas ir Kaune viešėjęs vienas Estijos skautas.

JURBARKO SKAUČIŲ VIETININKIJA.

Pasidalinome į dvi draugoves.

Rugsėjo mėn. 28 d. įvyko iškilminga vietininkijos sueiga. Pasidalinome į dvi draugoves: II-os „D. L. K. Birutės" (25 skautės) draugininke paliko vyr. skilt. L. Šuravinaitė, IV „Gražinos" (22 skautės) — paskirta, stažui atlikti, pskltn. A. Kazlauskaitė. Po oficialiosios dalies pasirodėme ir pažaidėme.

Pasidalinus į dvi draugoves, darbas žymiai pagyvėjo. Jaučiamas didelis susidomėjimas tautine stovykla. Jau pusė birutiečių pasiryžo šiemet negauti pataisų ir važiuoti į tautinę stovyklą. **Birutietė.**

KLAIPĖDOS SKAUTŲ IR SKAUČIŲ TUNTAI.

Ne tik vasarą, bet ir rudenį galima stovyklauti.

Tai įrodė Šilutės „Dariaus-Girėno" dr-vės skautai, stovyklaudami nuo š. m. rugsėjo mėn. 29 d. iki spalių mėn. 2 d. Stovykla įvyko Macikų dvaro miškely, prie Šyšos upės krantų. Stovyklavo 15 skautų.

Stovyklos tikslas — supažindinti nestovyklavusius skautus su stovykla, jos tvarka, įrengimu ir paruošti kai kuriuos II pat. laipsnio programos dalykus. Gražus oras, patogūs Macikų miško slėniai leido pilnai siekti šio tikslo. Nors naktį buvo kiek šalta, bet užtat dieną saulutė linksmai šypsojosi, suteikdama malonumo ir linksmaus ūpo užsiėmimams.

Penktadienio vakare buvo surengtas laužas su linksmais skilčių pasirodymais, į kurį atsilankė svečių iš Šilutės. Ilgai vakare skambėjo „Lapinų" ir „Erelių" sutartinės, nuaidėdamos pušyno padangėmis. Skautai visi buvo labai patenkinti, gera nuotaika ir mielai vykdė kiekvieną vadų įsakymą.

Šeštadienį po pietų stovykla užsibaigė. Visa, kas per ištisą dieną prakaituojant buvo įrengta ir papuošta, per keletą valandų buvo sugriauta, išnaikinta.

Skautišką ačiū tariame visiems, kurie padėjo mums surengti šią stovyklėlę, ypatingai 6-to pėst. pulko vadovybei už palapines ir 7 pėst. pulko II batalionui už vietą, kuprines ir antklodes. **Sakalėlis.**

Atšventėme nepaprastą šventę.

Tai buvo rugsėjo 26 d., kada 6 p. pulkui buvo įteikta vėliava, ką padarė pats mūsų Šefas Jo Eksc. Respubl. Prez. A. Smetona.

Vytauto Didžiojo gimnazijos skautai ir skautės, pagerbę savo Šefą, grįžo į Vyt. Didž. gimnaziją, kur įvyko tunto sueiga. Jon atsilankė brolijos vadas vyr. sktn. pulk. Šarauskas ir daug skautų bičiulių. Brolijos vadas įžodį davusiems skautams užrišo kaklaryšius ir pasakė trumpą kalbą, kurioj pabrėžė, kad reikia ruoštis 1938 m. tautinei stovyklai. Be to, palinkėjo sėkmingo darbo kaip skautiškoje veikimo srityje, taip ir moksle. Po to buvo pasirodymai, kuriuos skautai atliko labai gražiai. Sueigą baigiant tuntas vėl išsirikiavo ir brolijos vadas atsisveikino. Jį išnešėme iš salės ant rankų.

Sueigai pasibaigus greit išsirikiavom gatvėje ir dainuodami žygiavome į stotį palydėti mūsų Šefą. Jis, pasveikinęs mus „Budėk!", lipo į savo specialų traukinį. „Gyvuok, mūsų Šefe, gyvuok!" ir begaliniai „Valio!" nuaidėjo peronu, kai traukinys pasijudino ir Šefas skautiškai saliutuodamas ir šypsodamasis pasakė mums „Sudiev!".

Vakare miesto teatre įvyko iškilmės vietos kariams pagerbti. Jų metu įteikėme 6 p. p. vadui gen. št. pulk. Lanskoronskiui Klaipėdos skautų ir skaučių sveikinimą pulko kariams, o jam, kaip skautų rajono vadui, atnešėme didelę gėlių puokštę.

L.

Kaip praėjo mūsų tunto pirmoji šio rudens sueiga.

Sekmadienį, rugsėjo 26 d., Vytauto Didžiojo gimnazijos skautai gimnazijos salėje turėjo iškilmingą sueigą, į kurią atsilankė brolijos vadas vyr. sktn. pulk. Šarauskas, Klaipėdos rajono vadeiva sktn. R. Stankūnas, naujasis tuntininkas psktn. mok. A. Grudzinskas, rėmėjai, skautų tėvai, moksleiviai, studentai, sesės skautės, broliai miesto skautai ir klaipėdiškės visuomenės būrys. Trys skautai davė įžodį. Brolijos vadas paragino uoliai dirbti skautišką darbą, tačiau neužmiršti savo tiesioginių pareigų. Džiugu jam buvo, kad skautų eilės nuolat didėja; dėl to jis palinkėjo ir toliau augti ir stiprėti ne vien kiekybe, bet ir kokybe. Be to, paragino ruoštis tautinei stovyklai. Po to sekė pasirodymai. Nepaprastai visus prajuokino „Švilpikas teisme", „Ligonis" ir obuolių valgymo konkursas, kuriame dalyvavo daugelis iš publikos. **Vilgėla.**

MARIJAMPOLĖS SKAUTŲ TUNTAS.

Ką nuveikė vyčiai pereitais metais ir ką veiks ateinančiais.

Šių metų rugsėjo mėn. 16 d. Petro Armino vardo pradžios mokykloje įvyko skautų vyčių „Eimučio" būrelio sueiga, kurią aplankė keletas naujai į darbą įtrauktų narių — kandidatų, aktyviai dalyvavusių pasitarimuose.

Būrelio vado padėjėjas skilt. E. Gimelis pranešė, kaip buvo įvykdyta visų metų darbuotės programa. Būtent, išlaikėme visų patyrimo laipsnių egzaminus, davėme įžodį, darėme kas mėnuo 2 kart sueigas, stovyklavome, padėjome ir padedame jaunesniesiems skautams, išplatinom, kiek galėjome, skautiškos literatūros, aktyviai dalyvavome rajono vado paskyrimo iškilmėse, padėjome gimnazijos skautams suruošti vakarą ir t. t.

Kadangi 1938 m. sausio mėn. 17 d. mūsų būrelio metinės sukaktuvės, nutarta šios šventės proga parsikviesti ką nors iš brolijos vyriausios vadijos, kad tinkamai supažindintų marijampoliečius su skautų idėjomis ir jų reikšme.

Ta pat proga ruošime propagandinį vakarą, kur meniškąją programos dalį atliktų kai kurie valstybės teatro artistai.

Paruoštas ateinančių metų veikimo planas, kurio svarbiausias punktas — visomis jėgomis prisidėti prie jubiliejinės tautinės stovyklos ruošimo.

Pasklt. **B. Malvicas.**

PAGĖGIŲ SKAUTŲ VIETININKIJA.

Negalėjom stovyklauti vasarą — stovyklaujame dabar.

Kadangi šiemet vietininkija nedarė stovyklos, tai mes, rambyniečiai, buvom surengę dvi mažas stovyklas. Pirmąją vasaros atostogų pradžioj, nuo liepos mėn. 2 d. iki 8 dienos Rambyne, o antrą — rudens atostogų metu nuo rugsėjo mėn. 15 iki 19 d. Abi stovyklėlės buvo labai naudingos, nes jose kiek galėjom ruošėmės tautinei stovyklai: rengėm kas vakarą laužus, padirbome ilgą virvinį tiltą, įsirengėm telefoną ir kt.

Nuoširdžiai dėkojame visiems, kurie prisidėjo prie tų stovyklų įrengimo, o ypač „Lietūkio" vedėjui p. Bildušui už sunkvežimį, kuriuo nuvažiavom ir grįžom iš stovyklos, ir psktn. Bedaliui už parūpintas palapines. **H. N.**

RASEINIŲ SKAUTŲ TUNTAS.

Pavaišinome husarus obuoliais, o brolijos vadas už šį „gerą darbelį" mus pagyrė.

Rugsėjo mėn. 19 dieną per Raseinius grįžo iš manevrų Jonušo Radvilos husarų pulkas. Kartu su jais vyko ir brolijos vadas vyr. sktn. pulk. J. Šarauskas. Su visuomene juos pasitikome ir mes, visi uniformuoti, nešini obuoliais, kuriais vaišinome prajojančius raitelius. Husarams prajojus, brolijos vadas pasakė keletą žodžių skautams ir pagyrė už šį gerą darbelį. **G. Vy.**

ŠIAULIŲ SKAUČIŲ TUNTAS.

Gerai sekasi platinti „Vadovę".

„Vadovės" yra išplatinta apie 40 egz. Manoma, kad prenumeratorių rasis ir daugiau, nes ne visos dar išsipirko joms pasiųstus numerius.

Iškyla atsisveikinti su saule...

Š. m. spalių mėn. 3 d. įvyks visų skaučių draugovių iškyla į artimiausią Šiaulių apylinkės miškelį pasidžiaugti paskutiniais saulės spinduliais ir geltonų lapų šlamėsiu. Iškylai vadovaus skautininkė Z. Venslauskaitė. (Kadangi ji jau įvyko, parašykit kitame numery, kaip patiko tas „geltonų lapų šlamėsys". Red.).

Vyresnės skautės į talką jaunesnėms!

Tuntininkė pageidavo, kad Šiaulių mokyt. seminarijos skautės, kurios neturi savo draugovių, eitų į jaun. skaučių draugoves draugininkių pavaduotojomis. Tat būtų joms naudinga pasiruošti savarankiškam draugovės vadovavimo darbui, kurį joms teks dirbti, kai baigs seminariją.

Visos vyresnės skautės bus pareigūnės!

Šiauliuose veikia vyr. skaučių Žemaitės vardo būrelis. Būreliui vadovauja pasktn. D. Venslauskaitė. Kadangi ji dabar vieši Prancūzijoje, tai sušaukti vyr. skaučių sueigą yra pavesta sktn. Minginaitei. Sueiga įvyks š. m. spalių mėn. 5 d., į kurią atsilankys ir tuntininkė. Toms vyr. skautėms, kurios neturi jokių pareigų, bus ductos kokios nors pareigos tunte.

Sutikome Šefą ir karius.

Š. m. rugsėjo mėn. 19 d. Šiaulių skautės pasitiko iš manevrų grįžtančius karius. Sutiko su gėlėmis ir sveikinimo šūkiais.

Rugsėjo m. 26 d. skautės organizuotai praleido pravažiuojantį pro Šiaulius Tautos Vadą. Stotyje jam buvo įteikta gėlių.

Padėjome suruošti Tautos Dieną.

Taip pat rugsėjo m. 26 d. Šiauliai šventė Tautos Dieną. Į šventę atsilankė ministeris pirmininkas p. Tūbelis ir daug kitų aukštų svečių. Šventės parade skautės dalyvavo organizuotai. Be to, ruošiantis minėtai dienai skautės padėjo puošti patalpas ir kitus panašius darbus dirbo. **Sesuo Vaiva.**

ŠIAULIŲ SKAUTŲ TUNTAS.

Įsigysime vėliavą ir trauksime į tautinę stovyklą.

Po gražių vasaros atostogų, pasisėmę naujos energijos, su naujais mokslo metais sujudome ir mes, Šiaulių basanavitiečiai.

Rugsėjo mėn. 18 d. savo naujoj mokykloj buvome surengę šokių vakarą, kuris davė gražaus pelno; dalis pinigų skirta įsigyti draugovės vėliavai, kurios dar neturime, o kita dalis atidėta tautinei stovyklai.

Skautai yra labai dėkingi mokyklos direktoriui p. Geležiūnui už salę ir patarimus ruošiant vakarą ir mokyt. Petraičiui, kuris padėjo mums tą vakarą surengti.

Mūsų draugovei vadovauja psktn. ltn. J. Gaižutis.

Melchijoras Putelė.

UKMERGĖS SKAUČIŲ TUNTAS.

Gražiai sutiko karius.

Skautės, nekantriai laukusios grįžtančių iš rudens manevrų gediminėnų ir artileristų, rugsėjo mėn. 19 d. už miesto ribų pargrįžtančius organizuotai sutiko su šūkiu: „Sveiki, žalių laukų sūnūs — tėvynės gynėjai". Kiekvieną karininką ir puskarininkius apdovanojo gėlių ryšeliais, kareivių gretas apibėrė žiedų lietumi ir parlydėjo ilgais ir nuoširdžiais „valio", „valio"!

Ant. Umbr.

Gal būt, kitais kartais vyresniųjų skaučių skyriuje spausdinamieji rašiniai ir būdavo tik joms įdomūs. Tačiau šį syk Pilkoji Pelėda parašė šiam skyreliui tokį pašnekėsį, kuriuo turėtų susidomėti visi!

VYRESNIŲJŲ SKAUČIŲ RATELY

PALINKIMAS PEIKTI

Neginčytinas dalykas, kad nė vienam žmogui nepatinka, jei jį peikia, bet, gerai progai pasitaikius, kitus peikti niekas per daug nesivaržo... Koks keistas reiškinys: smagu teikti džiaugsmo ir susilaukti jo; smagu mylėti ir būti mylimai; smagu gėrėtis ir matyti, kaip mumis gėrisi; smagu, pagaliau, ir peikti, bet — labai nesmagu būti peikiamai.

Tiesa, gyvenime daug trūkumų, taip pat ir kiekvienoje šeimoje, bet ar teisinga, pavyzdžiui, kad vaikai nuolat apsunkina savo tėvus įvairių įvairiausiais skundais ir nepasitenkinimais, laikydami tėvą ir motiną peikėjais ex officio? Ar negeriau būtų, jei kiekvienas šeimos narys stengtųsi tyliai taisyti pastebėtus trūkumus, bet nepripildytų namų šalta, nejaukia atmosfera. Jei geros pastangos, geras pavyzdys namuose šeimininkautų, peikimui greitu laiku nebūtų vietos ir jis liktų be pastogės.

Alfonsas įsimyli Danutę, kadangi ji daili, kaip jauna stirnelė, ir lengva, kaip pūkelis. Jis dievina ją iš pirmo pamatymo ir nuolat kartoja, kad ši ašarų pakalnė jai netinka gyventi: jai tinka tiktai padangėmis skrajoti ir rožių kvapu kvėpuoti. Tai kartojama taip dažnai, kad vargšė mergaitė pagaliau pradeda tikėti, kad šiuose žodžiuose yra šiek tiek teisybės.

Alfonsas veda Danutę, ir netrukus paaiškėja, kad jis yra labai nenusiteikęs, jei kava negerai išvirta arba pietūs ne laiku paruošti, arba šiaip ne viskas taip tvarkoma, kaip jis iki vestuvių kad buvo papratęs. Bet vis dėlto Alfonsas nepasiūlo pakviesti prityrusią šeimininkę, bet reikalauja, kad angelas, kuris turėjo padangėmis skrajoti ir rožių kvapu kvėpuoti, viską pats tvarkytų arba sugebėtų išmokyti neprityrusią tarnaitę visų namų ruošos gudrybių. Jis namų šeimininkas, ir nemano tylėti. Tiesa, piršdamasis savo žmonai jis ne kartą pasisiūlė atiduoti jai kiekvieną kraujo lašelį, nors tuomet niekas to nereikalavo ir niekam iš to nebūtų buvę jokios naudos, bet dabar idiliški pasikalbėjimai pasikeitė:

— Mieloji, arbata negardi: ar negalėtumei Marytę išmokyti padoriau virti?

— Mielasai, aš tai daug kartų bandžiau, bet nieko negelbsti.

— Bet kiti žmonės geria gardžią arbatą, tai kodėl mes negalime susitvarkyti?

Arba per pietus:

— Mieloji, aviena visiškai pervirusi; ji visumet tokia.

— Ne visumet, mielasai. Pereitą pirmadienį sakei, kad ji skani...

— Vadinasi, dažnai, o ne visumet.

Klausykime jų pokalbio toliau:

— Mieloji, pakalbėk apie malkas: niekur nemačiau, kad tokia maža šeima tiek daug jų suvartotų.

— Kitą kartą negalėsiu pareiti pietų, kadangi visumet turiu laukti.

— Ar negalėtumei pasidomėti, kaip ji glaisto mano marškinius: aš jų tiesiog negaliu dėvėti.

— Mano mieloji, tu neturėtumei leisti vaikams žaisti ant grindų.

— Marytė neturėtų palikti pirštų antspaudų veidrodyje: ar negalėtumei jai tai paaiškinti?

Ir taip toliau, laiptais žemyn ir aukštyn, iš salionėlio į valgomąjį, iš valgomojo į miegamąjį, virtuvę, aukštą, rūsį! Visur ta „mano mieloji" turi žiūrėti tvarkos ir, jei ji to nedaro, vyras ją peikia.

Ir vis dėlto, kai vyras randa savo žmoną verkiančią ir dejuojančią, kad jis jos nebemyli, Alfonsas jai užtikrina, kad ji visiškai klysta — jis ją dar labiau myli, kaip anksčiau.

Gal tai ir teisybė, bet skirtumas yra tas, kad mergaitė iš padangių ir poezijos persikėlė į kasdieninį gyvenimą. Kol ji buvo laikoma angelu, žvaigžde, svajone, gėle, niekas jos negalėjo peikti, bet dabar, kai „angelas" turi šeimininkauti ir nešti bendros atsakomybės dalį, jis niekumet nebepataiko.

Šį kartą mes kalbame apie tylią, paklusnią moterį, kuri niekuomet neįsižeidžia, bet visomis jėgomis stengiasi atlikti skiriamas jai pareigas.

Bet yra ir tokių moterų, kurios, amžinai nepatenkintos ir blogai nusiteikusios, nė vienos progos nepraleidžia, kad įžeistų savo vyrą moterišku sąmojumi ir peiktų kiekvieną jo veiksmą.

Kaip skaudu matyti, kad du seni draugai, kuriuos kadaise rišo karšta meilė ir didelis draugiškumas, nuolat vienas antrą kankina ir įžeidinėja. Ką vienas antram gražioje valandoje patikėjo, tą dabar kiekvienas panaudoja, kad kuo skaudžiau, kuo taikliau užgautų širdį. Smulkūs ginčai apie valgius, laikraščius, muilą, anglis ir panašius dalykus pamažu sugriauna tai, kam visi šie daiktai buvo įgyti — būtent, sugriauna namų laimę. Verčiau gerti šaltą arbatą, valgyti pervirusią mėsą ir pakelti dar didesnių trūkumų, kaip prarasti meilę, o niekas taip meilės nežudo, kaip nuolatinis peikimas.

Jei du draugai įpranta vienas antrą peikti, jie suserga chronišku jautrumu ir nuolat vienas antrą įtaria. Meilė kasdien labiau mažėja, kol, pagaliau, jos visai nebelieka.

Pavyzdžiui, Alfonsas atsikelia kuo geriausiai nusiteikęs ir juokaudamas pataria savo žmonai verčiau tokią gražią dieną nesidėti tamsios suknelės. Danutė tuojau pradeda:

— Ką tu man dar patarsi? Gal laiko turėdamas užrašytumei, ką dar norėtumei, kad pakeisčiau?

— Brangioji, ko tu karščiuojies?

— Aš visai nesikarščiuoju, bet noriu sužinoti, kame tavo įsakymų galas?

— Kam tokius niekus kalbi, mieloji?

— Ar nieko originališkesnio nemoki pasakyti? Šį posakį jau per daug dažnai girdėjau, kad jis man darytų įspūdį.

— Mieloji, nepradėkime ginčytis.

— Kas ginčijasi, mano mielas? Aš ne: aš tiktai prašiau tavęs nurodymų. Gal kada nors ateis laikas, kada patenkinsiu tavo skonį. Šį rytą kava turėtų būti skani ir visa kita tvarkoje. Dabar dar apsivilksiu šviesia suknele ir tikiuosi, kad tuo savo nuodėmių sąrašą kiek sutrumpinsiu.

Alfonsas pastumia kavą į šalį ir barbena pirštais į stalą.

— Jei aš nors kartą galėčiau pareikšti savo nuomonę, pasakyčiau, kad nemandagu barbenti pirštais į stalą.

— Danute, tu galėtumei išvesti žmogų iš proto! — šaukia Alfonsas ir išbėga iš namų, tvirtai pasiryžęs pietų negrįžti. Jis jaučiasi nuskriaustas ir nelaimingas, bet nesupranta, kad dėl savo nelaimės jis pats daugiausiai kaltas, nes visiškai sugadino savo žmonos nervus. Nuolat peikdamas kiekvieną jos žingsnį, jis ją sužeidė visam gyvenimui, ir beveik nėra vaistų tokiai žaizdai išgydyti.

Jei Alfonsas ir po vestuvių rado tiktai angelą, žvaigždę ir gėlę, o ne šeimininkę, jis turėjo vyriškai pasielgti ir dalį nepasisekimo prisiimti į savo sąskaitą. Ar paukštis gali tvarkyti namus? Argi gėlė sugeba kovoti su nerangiomis tarnaitėmis? Jei Alfonso neprityrusi, jauna žmona turi mokytis šeimininkavimo meno, jis turi jai užjausti ir atsiminti, kad jis kadaise šypsojosi, kai ji prisipažino nieko nenusimananti apie tokius dalykus.

Ir jei kartais ne viskas pavyzdinga, ar vyras ir žmona turi teisę be jokio varžymosi išlieti visą savo tulžį? Juk panašiu tonu niekuomet nekalbėtumei nei su savo draugais, nei su siuvėju arba skalbėja. Valgydamas valgykloje Alfonsas labai atsargiai reikšdavo savo nepasitenkinimą, bet namuose jis nė kiek nesivaržo. Žinoma, jam leista viską sakyti, bet jam taip pat leista vieną gražią dieną pastebėti, kad jo žmona visiškai pasikeitusi ir namai tiesiog nepakenčiami. Jam taip pat leista suprasti, kad peikimais pavojinga žaisti, nes moteris šioje srityje žymiai taiklesnė už vyrą.

MES RUOŠIAMĖS SAVO TAUTINĖMS STOVYKLOMS

Seserija

JAU SUDARYTA STOVYKLOS VADOVYBĖ.

Tautinei stovyklai rengti komitetas, atlikęs jam pavestus paruošiamuosius darbus, šiomis dienomis pasitraukė ir tolimesnį darbą perdavė stovyklos vadovybei.

Stovyklos viršininkė, kaip jau buvo rašyta, vyr. sktn. Čiurlionienė. Jos padėjėja — Šiaulių tunto tuntininkė p. Fledžinskienė.

KAIP UTENIŠKĖS RUOŠIASI TAUTINEI STOVYKLAI.

Jau iš pat rudens tuntas pradėjo ruoštis tautinei stovyklai: skautės braižosi papuošimų eskizus, galvoja šūkius, laužų pasirodymams vaidinimus, mokosi virimo, įsirengimų reikmenis dirbti; vadės studijuoja būdingesnius rytų Lietuvos pastatus, ornamentus, papročius. Rengiamasi net kelis konkursus paskelbti: taupymo, lentynėlių darymo, o biudžetui padidinti ir pramogų suruošti. **Ant. Umbr.**

ŠIAULIŲ SKAUTĖS UOLIAI MOKYSIS SVETIMŲJŲ KALBŲ, O TUNTININKĖ JAU RENKA INFORMACINES ŽINIAS.

— Š. m. rugsėjo mėn. 30 d. įvykusiame Šiaulių skaučių tunto vadijos posėdy buvo tartasi dėl tautinės stovyklos. Tuntininkė pageidavo, kad visos draugininkės jau dabar pradėtų raginti skautes taupyti tautinei stovyklai. Taip pat ragino mokytis svetimų kalbų, nes skautės, mokančios svetimų kalbų, kaip anglų, prancūzų, taut. stovykloj bus labai pageidaujamos.

Taip pat buvo tartasi dėl svetimų kalbų mokytojų, kurie sutiktų mokyti skautes vokiečių ir anglų kalbų. Galutinai šis reikalas sutvarkyti pavestas sktn. J. Minginaitei.

— Tuntininkė, turėdama galvoje tautinę stovyklą, išdirbo smulkią ankietą, kurią išsiuntinės visiems tunto skaučių vienetams. Joje reikės atsakyti, kas vieneto draugininkė, jos patyrimo laipsnis, kiek vienete skaučių, kiek kandidačių, kiek įsigijusių kokius patyrimo laipsnius, uniformas, kiek turi liudijimus ir kt. **Sesuo Vaiva.**

Brolija

NORIMA KITAIP SUTVARKYTI TAUTINĖJE STOVYKLOJE MAITINIMĄ.

Kaikurie tuntininkai iškėlė pageidavimą leisti tuntams maitintis tautinėje stovykloje patiems. Tokiu būdu galėtų atvykti daugiau skautų, nes daugeliui skautų yra sunku sumokėti stovyklos mokestį, bet galėtų pasiimti savo produktų.

Šį klausimą šiomis dienomis apsvarstė jungtiniame posėdyje tautinės stovyklos ir brolijos vyriausios vadijos ir nutarė atsiklausti visų tuntininkų nuomonės. Jei daugumas pasisakytų už aukščiau minėtą maitinimosi būdą, tuomet būtų imamas tik registracijos mokestis bendrosioms išlaidoms padengti, o maitintųsi kiekvienas tuntas pagal savo „kišenę". Kadangi visų reikalingų produktų atsivežti negalės, trūkstamus galėtų nusipirkti stovyklos ūkio skyriuje už grynus pinigus.

Artimiausiu laiku šis klausimas paaiškės.

KAIP SEKASI TAUPYTI.

Taupymo ženklų ir knygelių užsisakė:

1. Rokiškio t.	už Lt	560,—
2. Alytaus t.	„ „	410,—
3. Telšių t.	„ „	400,—
4. Pagėgių viet-ja	„ „	75,—
5. Panevėžio t.	„ „	170,—
6. Biržų t.	„ „	310,—
7. K. Šančių t.	„ „	275,—
8. Utenos t.	„ „	63,—
9. Mažeikių t.	„ „	206,—
	Viso už Lt	2.469,—

Bet ne visuomet vyras kaltas. Taip pat dažnai atsitinka, kad kantrus, mylįs vyras nuolat savo žmonos kankinamas, nervinamas ir peikiamas. Ar reikia stebėtis, kad toks vyras po kiek laiko apsileidžia, kadangi jis jaučia, kad savo kankintojai niekumet negali pataikyti?

Pažinojau vyrą, vedusį išlepintą gražuolę, kuri nuolat jautėsi nepatenkinta ir kankino savo vyrą įvairiausiais kaprizais. Kad nervai visiškai neiškriktų, vyras įprato nekreipti dėmesio į žmonos žodžius ir norus. Jis tyliai rūpinosi kasdieniniais reikalais, bet jo širdis buvo atšalusi. Pagaliau žmona susirgo — ir dabar jis nejautė skausmo — ir mirtis atėjo.

Vyras vedė antrą kartą. Jo žmona buvo gera ir išmintinga, mažai reikalavo, retai peikė. Tada namuose prasidėjo lyg ir rojus, kuriame vienas antrą gerbė ir nuolat ieškojo būdų savo meilei įrodyti. Kaip daug pareina ir nuo moterų!

Pilkoji Pelėda.

— Ar verta skaityti „Redaktoriaus kampelį"?

— Ne, — pasakytumei Tu, — nes jis skirtas bendradarbiams, o aš esu tik skaitytojas.

— Verta, — atsakytumėm mes. — Jį skaitydamas gali panorėti būti ir bendradarbiu ir likti juo, o tai bus naudinga ir Tau ir laikraščiui.

Ar žinot, sesės skautės, ką ruošia „ant jūsų galvų" redakcija?

Jei ne — paskaitykit „Redaktoriaus kampely" skyrelį „Mūsų pageidavimams greit galo nebus".

PIRMASIS TARPTAUTINIS JAUNESNIŲJŲ SKAUTŲ VADŲ SUVAŽIAVIMAS.

Šios rūšies skautų vadų suvažiavimo iki šiol dar nebuvo buvę.

Tarptautinėje skautų vadų konferencijoje, įvykusioje šią vasarą Hagoje, tas klausimas buvo plačiau panagrinėtas ir ten pat nutarta 1938 m. liepos mėn. sušaukti pirmąjį tarptautinį jaunesniųjų skautų vadų suvažiavimą. Jis įvyks Gilwell parke, Anglijoje. Ši vieta žinoma kaip didžiausia skautų mokykla pasaulyje.

Prieš keliolika metų buvo pastebėta, kad jaunesniesiems vaikams (8—12 metų) labai patinka skautai bei jų gyvenimas ir visi tie vaikai nori būti skautais, bet dėl savo amžiaus jie negali į jų eiles patekti. 1916 metais vyriausias pasaulio skautų šefas parucšė atitinkamą planą mažiesiems auklėti ir nuo tų metų tokie vaikai pradeda taip pat lankyti skautišką ją mokyklą. Jie daugely kraštų vadinami vilkiukais.

Jų bei jų vadų skaičiui augant, atsirado gyvas reikalas ruošti aukščiau minėtus suvažiavimus.

Jaunesniųjų skautų (vilkiukų) statistiniais daviniais dabar yra: Anglijoje 330.552, kitose 46 valstybėse apie 531.645 ir Lietuvoje jų priskaitoma ligi 3.000.

ANGLIJOS SKAUTAI RENKA SENĄ GELEŽĮ.

Viena Anglijos geležies ir plieno bendrovė kviečia skautus prisidėti prie didelio darbo savo kraštui, būtent, padėti rinkti įvairius senus geležis, kurie esą, ypač šiais laikais, labai reikalingi. Už kiekvieną geležies gabalą numatytas tam tikras mokestis.

Skautų vienetai, renką geležį, turės trejopą naudą: 1. atliks savo valstybei didelę pareigą; 2. padės apvalyti visus pašalius, kur visoki geležgaliai teikia nemalonų vaizdą ir 3. papildys savo vieneto kasą.

Mūsų Šefo Pavaduotojas dr. **J. Alekna** tarpt. skautų vadų konfer. metu Olandijoje kalbasi su tarpt. skautų biuro direkt. p. **H. Martinu.**

KIEK IKI ŠIOL BUVO PASAULINIŲ SKAUTŲ VYČIŲ SĄSKRYDŽIŲ.

1939 m. Škotijoj įvyks III pasaulio skautų vyčių sąskrydis.

Skautų vyčių sąskrydžiai būna kas ketvirti metai, kaskart kitoje valstybėje. Pirmas buvo 1931 m. prie **Kanderstego**, Šveicarijoje. Antrasis — 1935 m. **Ingäro** saloje, Švedijoje. Šie suvažiavimai būna žymiai mažesnio pobūdžio negu tarptautinės skautų stovyklos. Šveicarijoje ir Švedijoje sk. vyčių buvo suskridę po 2—3 tūkstančius.

Skautų vyčių sąskrydžiams parenkamos labai gražios vietos prie aukštų, aukštų kalnų, nes to reikalaujančios skautų vyčių tradicijos.

Sk. vyt. **K. Tr.**

Labai svarbūs pranešimai!

KAS NORI PRATURTINTI SAVO KNYGYNĖLIUS?

Skautų ar skaučių vienetai, kurie turi viešesnio pobūdžio knygynėlius, t. y. skirtus ne vien vieneto nariams, „Skautų Aido“ redakcija yra pasirįžusi padovanoti savo archyve turimų spaudinių — knygų ir laikraščių komplektų. Gavęs spaudinius vienetas turės juos atsiimti iš redakcijos savo lėšomis.

Kurie nori gauti šiomis sąlygomis spaudinių, nedelsdami tegu kreipiasi tuo reikalu į savo tuntininkus, sykiu nurodydami, kas knygynėliu naudojasi ir kiek turi knygų.

Tuntininkai prašomi šiuos prašymus su savo nuomone dėl jų patenkinimo ne vėliau š. m. lapkričio mėn. 1 d. atsiųsti „Skautų Aido“ redakcijai.

PRANEŠKIT SAVO ADRESUS!

Prenumeratoriai, pakeitę adresus, dažnai nepainformuoja administracijos ir dėl to jiems siunčiamas laikraštis grįžta. Kad nebūtų administracijai nereikalingų išlaidų, kol nepraneš savo naujų adresų, laikraštis nebus daugiau siuntinėjamas šiems asmenims: Skablauskaitei, Taseckaitei, Boguslauskaitei, Vanagaitei V., Kamantauskaitei, Jankevičiūtei, Zibalaitei, Čiaplinskaitei, Tiškaitei, Endzinaitei, Chainauskaitei E., Pucdžiukaičiui, Gailiūnui, Medeliui R., Jurgelevičiūtei (visiems siuntinėta į Pedagoginį Institutą Klaipėdoje); J. Kostiukaitei, Šančiuose; A. Baršauskienei, Kaune; B. Bubelytei, J. Varkalevičiui, J. Smilgevičiui ir M. Klygiui, Šiauliuose. Be to, nebus siuntinėjamas „Sk. A.“ 10 ir 14 nr. nr. paskelbtiems ir iki šiol nenurodžiusiems adresų prenumeratoriams.

SKAUTININKIŲ IR SKAUTININKŲ PASIKALBĖJIMAS — ARBATĖLĖ.

Spalių mėn. 23 d. Kaune rengiama skautininkių ir skautininkų pasikalbėjimas. Pasikalbėjimo metu bus vadovybės ir reprezentacinių vienetų, šią vasarą vykusių į užsienius, pranešimai, be to, bus gvildenami tautinių stovyklų pasiruošimo klausimai.

Arbatėlėje dalyvauti kviečiami švietimo m-jos direktoriai, spaudos atstovai, tarybos nariai, vyriausių vadijų nariai ir visi skautininkai ir skautininkės.

Norintieji dalyvauti prašomi apie tai pranešti iki šio mėn. 19 dienos arbatėlei rengti komisijai. Dalyvavimo mokestis apie 2 litus mokamas registruojantis. Visiems Kauno skautininkams-ėms, kaip ir svečiams, bus siuntinėjami kvietimai. Kurie kvietimų negaus dėl to, kad jų adresai vadijoms nėra žinomi, ir provincijos skautininkaės, taip pat prašomi arbatėlėje dalyvauti.

MINTYS APIE MANEVRUS

Kasmet rudenį įvyksta mūsų kariuomenės manevrai arba tariamasis karas. Tie, kurie visą laiką buvo broliai ir draugai, staiga pavirsta priešais ir ima kovoti vieni su kitais. Vieni tampa „raudonieji", kiti — „mėlynieji" ir prasideda kova.

Šiemet šis tariamasis karas įvyko rugsėjo mėn. 12—16 d. gražioje Žemaičių žemėje. „Mėlynieji" įsistiprino apie Vaiguvą, „raudonieji" — Kolainiuose ir netoli Kolainių įvyko „lemiamasis mūšis", kuriame dalyvavo visų ginklo rūšių kariuomenė. Rugsėjo mėn. 15 ir 16 d. abu „frontai" buvo parodyti spaudos atstovams. Taigi teko jį matyti ir man.

Nepasakosiu, ką ten mačiau, nes tai pareikalautų daug vietos laikrašty. Daugumas, manau, esate skaitę gražius manevrų aprašymus kituose laikraščiuose. Čia tik noriu pasakyti keletą žodžių apie manevrų reikšmę.

Kas nėra buvęs manevruose, tam sunku teisingai įsivaizduoti, kam jie reikalingi, kokia jų prasmė. Atrodo, kad tai yra kažkoks savotiškas karo žaidimas, kurio nauda abejotina. Juk manevruose karas tariamas, nereikia kariui kovoti dėl savo gyvybės (šaudoma tuščiais, vadinamais manevriniais, šoviniais) ir dėl to čia vyksta vaidinimas, nėra to įtempimo, atsidėjimo darbui, kaip tikrajame kare. Kokia prasmė čia kareiviui sunkiai dirbti iki jis apsikas, jei gerai žino, kad jo niekas nenušaus.

Taip, čia yra teisybės, tačiau manevrai toli gražu nėra abejotinos naudos žaidimas, kaip kad kai kam gali atrodyti. Tai rimtas ruošimasis karui, mokymasis ginti savo tėvynę.

Tiesa, čia karas tariamas, viskas vyksta sąlyginiai. Sužeistieji čia tik tariami sužeistieji, šūviai tik gąsdinamieji. Štai, sakysime, guli ant neštuvų į perrišimo punktą atneštas kareivis. Prie jo prikabintas raštelis, kad jis sunkiai sužeistas į galvą ir net dalis smegenų iškritę. Gydytojas jį perriša ir pasiunčia — į mirštančiųjų skyrių, o šis vieną akį pramerkia ir šypsosi...

Tačiau vis tik vyksta karas. Nors kareivis čia neišgyvena to jausmo, kaip tikrajame kare, kada jam tenka kovoti dėl savo gyvybės, bet manevrai taip pat turi daug panašumo į tikrąjį karą. Štai, pavyzdžiui, „raudonieji" vieną dieną turėjo nueiti 35 km, iš kurių penkis reikėjo šliaužte nušliaužti. Toks žygis pareikalauja nemaža ištvermės, kaip ir tikrajame kare.

Taigi manevruose bandoma karių ištvermė. Bandomas ir jų mokėjimas greit atlikti praktikoje tai, ko mokėsi kariuomenėje tarnaudami. Reikia įrengti tvarstomuosius punktus, ligonines, maisto sandėlius, telefono, telegrafo, radijo stotis, nutiesti telefono kabelius, pastatyti per upes tiltus ir kt. Paaiškėja įvairių karo priemonių tinkamumas mūsų sąlygoms, įprantama taikintis prie aplinkybių. Apie tai, kad iš dalies paaiškėja vadų sugebėjimai vadovauti, pamatomos taktikos klaidos, ir kalbėti nereikia — tai aišku kiekvienam.

Tokiais tai, maždaug, tikslais ruošiami karo manevrai. Tačiau pasirodo, kad jie turi dar kitos reikšmės — gyventojai turi progos geriau pažinti kariuomenę, užsimezga tarp vienų ir kitų glaudesnis ryšys, pamatoma, kiek gyventojai gali būti naudingi karo metu.

Štai šiuose manevruose dar sykį buvo progos įsitikinti, kiek daug naudingi kare gali būti šauliai, vietos gyventojai. Varnių ir Pavandenės šauliai dalyvavo manevruose ir ilgą laiką atlaikė penkis syk gausesnį priešą — karius. Pagaliau „raudonieji" visai apsupo juos ir vieną dalinį „mėlynųjų". Išeities nebėra, tenka pasiduoti.

— Išlaikykim tik iki vakaro, — sako jie kariams, — o naktį pabėgsime.

Taip ir buvo. Atėjo naktis ir šauliai šunkeliais, kurių „raudonieji" nežinojo, išvedė apsuptus karius ir patys pasitraukė.

Per manevrus gyventojai taip pat turi daug progų geriau pažinti kariuomenę. Štai, žemaičiai, nuo pat didžiojo karo laikų nebuvo matę savo žemėje tiek daug kariuomenės. O kokius prisiminimus jiems paliko anų laikų kareiviai, aiškinti nereikia. Dėl to dabar daugelis, ypač dvarininkai, būgštavo, kad kareiviai galį jiems sodus aptuštinti, vienai kitai vištai galvą nusukti, palėpėje džiūstantį sūrį „nudžiauti"... Prie to jie buvo pripratę. Kad ir savi, vis tik kareiviai, o „kareivis palieka kareiviu"... galvojo jie.

Ir, štai, kaip jie nustebo, kai pamatė, kad sode sugulę kareiviai ir obuolių nekrečia, ir vištoms galvų nesukinėja (priešingai — dar duonos trupinių duoda) ir sūriai sau ramiai džiūsta.

— Kodėl nepaobuoliaujate, vyrai? — pasiteirauja vienas spaudos atstovas, sutikęs būrelį kareivių prie sodo.

— Mes patys esame ūkininkai ir greit grįšime iš kariuomenės. Ar mums patiktų, jei kareiviai mūsų obuolius vogtų? — į klausimą atsakė klausimu.

Žemaičiai labai nuoširdūs žmonės. Ar tik ne nuoširdžiausi iš visų lietuvių. Jei būtų vietos, daug labai pavyzdžių, rodančių žemaičių nuoširdų atsinešimą į tėvynės gynėjus, galėtų papasakoti. Štai vienas kitas pavyzdėlis.

— Ten, ponai, bulvių rūsiai, gali naktį kareiviai įkristi. Gal juos man uždengti kuo nors? — klausia atėjęs pas karininkus vienas vaiguviškis, rodydamas į bulvių rūsius, netoli kurių kareiviai sau apkasus rausė.

— Atsiprašau, kad ties mano namais kelias toks blogas. Kažkodėl vis neprisirengiau sutaisyti... — atsiprašinėja kitas, nors jam ir niekas nieko nesakė.

Eina kariuomenė per Kelmę. Gyventojai perka obuolius ir vaišina karius. Bematant turgavietėje obuolių nebeliko.

Kaimas. Išbėga į gatvę pauglė mergaitė. Ima iš kišenės po saują riešutų, apdalija jais kelis karininkus ir, nė žodžio nepasakius, greit vėl dingsta kieme.

Ar tie keli pavyzdėliai nepakankamai pasako, kokie ryšiai užsimezgė tarp gyventojų ir karių?

Štai dėl ko manevrai svarbus dalykas. Mums, skautams, artimoje ateityje reikės jais daugiau susidomėti.

K. Laucius.

REDAKTORIAUS KAMPELIS

● **Visiems, kurių slapyvardės mums nepatinka.** Daugelis mūsų bendradarbių rašo slapyvardėmis. Žinoma, daug geriau būtų, jei pasirašytų kiekvienas savo tikrąją pavardę, bet jei kas dėl tam tikrų priežasčių tai daryti nenori, redakcijai pagaliau visviena. Bet norėtųsi, kad slapyvardės būtų gražios arba bent jau pakenčiamos. Nepasakysiu, kad mūsų bendradarbių daugumas turėtų „nepakenčiamas" slapyvardes. Kai kurių yra net labai gražios. Pav., man labai graži atrodo slapyvardė „Sesuo Vaiva". Kitam gal labiau patinka, sakysime, „Pilkoji Pelėda", tačiau visi, manau, sutiksime, kad abi šios slapyvardės yra tinkamos vartoti. Bet, štai, dažnai kaikurie mūsų bendradarbiai pasirenka tokias slapyvardes, kurios mums nepatinka ir, manome, skaitytojai jomis taip pat vargu susižavi. Štai, pavyzdžiui, korespondenciją apie Kauno Nemuno tuntą šiame numery mums parašė *„Vėpla"*, o Šiaulių basanavitietis pavirto *„Melchijoru Putele"* (žiūr. 365 psl.). Šią vasarą buvo atsiuntęs mums korespondenciją „M. Putelės tėvas" ir „M. Putelės sūnus", nors niekas nežino, ar populiarusis Melchijoras kada nors sūnų turėjo. Melchijorą Putelę mes pažįstame kaip ne per didžiausios išminties vyrą. Nenorėtume manyti, kad mūsų bendradarbiai yra su juo lygios vertės... Sesės „Vėplos" man matyti dar neteko (tikiuosi pamatysiąs tame šauniajame vakare, kurį taip gražiai mums nupiešė), bet labai abejoju, kad ji būtų panaši į vėplą, jei sugeba tokias korespondencijas parašyti...

Ar nevertėtų truputį daugiau pagalvoti pasirenkant slapyvardes?

● **Nesiskolinkime slapyvardžių!** Jei pradėjome kalbėti apie slapyvardes, paklausykit dar vieno mūsų patarimo — nesirinkit slapyvardžių, kurias jau kiti seniai naudoja. Štai, kad ir „Skautų Aide" nesykį teko skaityti *„Berželio"* (Domo Kukenio) eilėraščių. Šiomis dienomis atsiuntė mums vieną eilėraštį jau kitas „Berželis". Išspausdinsime jį — žiūrėk, pirmasis „Berželis" ir bus beatsiunčiąs skaitytojams laišką, kad tai ne jo eilėraštis. Tiesa, šis slapyvardis gražus, bet per daug plačiai naudojamas. Jei jau autorius sugeba gražų eilėraštį parašyti, aišku, sugebės ir gražią, originalią slapyvardę sugalvoti. Tik visada reikia truputį pagalvoti...

● **Redakcijos pastabų labai jau „neimkit į galvą"...** Vienas mūsų bendradarbis, kuriam mes neseniai priminėme, kad rašant korespondencijas reikia, be slapyvardės, nurodyti ir savo tikrąją pavardę, parašė mums, jog jam buvę nemalonu, kad padarėme pastabą per laikraštį. Tuo labiau, kad jaučiasi nekaltas, nes seniai bendradarbiauja ir dėl to redakcijai pavardė buvo žinoma.

Gal būt, kad vyr. sktn. Saulaitis ir žinojo šio mūsų bendradarbio pavardę. Aš nežinojau ir dėl to priminiau, kad reikia pavardę nurodyti. Atsiprašau, jei tai sudarė nemalonumo. Bet sykiu noriu priminti visiems bendradarbiams, kad reikia kiekvieną syk nurodyti pavardę ir adresą. Mat, mes korespondentų sąrašų nevedame, o sunaudotas ir nedėtinas korespondencijas naikiname. Dėl to kiekvieną sykį pavardės ir adreso nenurodant mums sunku būtų žinoti, kas rašo. Juk parašyti pavardę kiekvieną syk didelių sunkumų nesudaro.

Šia proga norėčiau priminti, kad mūsų pastabų nereikėtų per daug „imti į galvą". Redaktoriaus ir bendradarbių toks jau likimas, kad jiems tenka viso ko prisiklausyti. Aš daug daugiau visokių pastabų išgirstu, kaip jūs, mielieji bendradarbiai. Ir jūs patys, jei turėtumėte „Skautų Aide" panašų kampelį, kaip aš kad turiu, oi daug ką pasakytumėt man už trumpinimus, gal būt, iškreipimą kaikurių jūsų minčių, nespausdinimą kaikurių rašinių ir kitą... Dėl to jei aš kartais, lyg ir „sąskaitas suvesdamas", pasakau ką nors gal ne taip, kaip reikėjo, prašyčiau į tai daug dėmesio nekreipti.

● **Mes savo bendradarbiais nusiskųsti negalime.** Pageidavimai, pastabos bendradarbiams nereiškia, kad mes savo bendradarbiais norėtume nusiskųsti. Priešingai — esame labai patenkinti ir dėkingi visiems, kurie mums ką nors parašo. Man yra labai malonu pabrėžti, kad bendradarbiai mūsų pageidavimus kiek galėdami stengiasi patenkinti. Štai, pavyzdžiui, prašėme rašyti korespondencijas tuoj po įvykio, o nelaukti ištisomis savaitėmis. Ir reikia pasakyti, kad šis mūsų prašymas neliko „tyruose šaukiančiu balsu" — daugumas bendradarbių ir rašo tuoj. Kiti net daug greičiau parašo, kaip kad mes galėjome tikėtis. Pav., Šiaulių skaučių tunto vadijos posėdis įvyko IX.30, o X.2 d. mes jau gavome iš Sesers Vaivos korespondenciją, kurioje, tarp kita ko, rašoma, kas buvo nutarta minėtame posėdy.

Dėkui visiems, kurie ateina mums talkon, vykdydami mūsų pageidavimus. Jūs dirbate iš idėjos, vedini noro pasidalinti savo mintimis su kitais mūsų didžiosios šeimos nariais, praturtinti kitų žinias, suteikti kitiems naujų minčių ir t. t. Mums taip pat rūpi padaryti visa, ką galime, kad „Skautų Aidas" būtų visiems lygiai mielas ir įdomus. Taigi, mūsų tikslai supuola. Jei mes ko prašome, tai tik turėdami prieš akis laikraščio gerovę, o ne dėl kokių nors asmeninio pobūdžio sumetimų. Visiems, kas padeda mums siekti mūsų bendrų tikslų, esame dėkingi.

● **Mūsų pageidavimams greit galo nebus.** Jei jau ėmėme kalbėti apie redakcijos ir bendradarbių santykius, išsikalbėkime iš širdies. Mes iš savo bendradarbių dar daug ko norėtume. Ir mūsų pageidavimams, tur būt, greit galo nebus. Kodėl? Dėl to, kad mūsų laikraštis su kiekvienu numeriu turi vis tobulėti, o tai neįmanoma be jūsų pagalbos.

Štai, mums atrodo, kad dar per mažai nušviečiamas mūsų gyvenimas. Ypač šykščiai gauname informacijų iš sesių skaučių veikimo. Pavartykite kad ir paskutiniuosius „Skautų Aido" numerius. Atrodys, kad mūsų skautės labai maža ką tedaro — tiek maža žinelių apie jų veikimą. O iš tikrųjų jos daug kur taip puikiai veikia, kad gali būti pavyzdžiu ir uoliausioms skautų draugovėms. Matyti, dėl moteriško kuklumo ar drovumo neįsidrąsina rašyti.

Klausykit, sesės, duodame jums laiko lygiai du mėnesius „pasitaisyti". Jei gruodžio mėnesio numeriams neturėsime pakankamai žinelių apie jūsų veikimą, ateinančių metų pradžioje kreipsimės į skautus, prašydami, kad jie mus informuotų apie jūsų gyvenimą ir darbus. Jie tai padarys, o jei po to nebūsite patenkintos — nepykit ant mūsų, t. y. ant jų ir manęs.

Ir dar vienas pageidavimas. Mes norėtume daugiau spausdinti apysakėlių iš mūsų skautų gyvenimo, feljetonų ir, apskritai, beletristikos. Deja, neturime medžiagos ir esame priversti tenkintis vertimais. Jūs kartais net sakote: „Skautų Aidas" per daug deda vertimų"! O ką mes padarysime, jei jūs neparašote originalių dalykėlių arba mes gauname tokių silpnų, kad jie nieku būdu nedėtini? Turėtumėm pinigų, kreiptumėmės į žinomus rašytojus, kad parašytų. Ir tai, kažin ar galėtumėm būti patenkinti — norint, kad rašinys mums būtų įdomus, reikia pažinti skautiškąjį gyvenimą. Taigi, sesės ir broliai, kurie „valdote plunksną", ar nemanote, jog jūs galite sudaryti „Skautų Aido" skaitytojams daug džiaugsmo savo rašinėliais?

„Suk galvą" konkurse

UŽ IŠSPRĘSTUS KONKURSINIUS UŽDAVINIUS GAVO TAŠKŲ

12 **taškų:** A. Kaikaris, A. Čaplinskas, V. Valiušis, A. Mikutavičius, Naras ir A. Liesis.

10 **taškų:** P. Petraitis, S. Urbonas, J. Balčiūnaitė, B. Pūkelevičiūtė, A. Šlapaitis, E. Naumanaitė, V. Tamošaitis, B. Žiugždaitė, L. Pingvinas.

9 **taškus:** Račjūra, Rasteikaitė, P. Jokšras, B. Žukauskas, O. Petraškevičiūtė, A. Grigelionis, V. Tarulis, J. Prušinskas, K. Norbutas, M. Kontrymas, Z. Pakalnytė.

8 **taškus:** V. Milmantavičius.

7 **taškus:** M. Kondratenka, J. Paulauskas, K. Kalpokas.

5 **taškus:** J. Eigelis.

4 **taškus:** J. Raslanas.

2 **taškus:** E. Kazlauskaitė.

UŽ KONKURSINIUS UŽDAVINIUS BURTŲ KELIU SKIRTAS DOVANAS LAIMĖJO:

1. **Kuprines** — A. Kaikaris (Laižuva) ir V. Paliušis (Kaunas).

2. Knygas **„Kaip stovyklauti"** — A. Liešis (Jurbarkas) ir A. Mikutavičius (Panevėžys).

3. Knygas **„Skautybė berniukams"** — A. Čaplenskas (Tirkšliai), Naras (Kaunas) ir B. Žiugždaitė (Kaunas).

4. **Kompasus** — E. Naumanaitė (Tauragė), V. Tamošaitis (Tauragė) ir J. Balčiūnaitė (Kaunas).

Laimėtojams, kurie gyvena provincijoje, dovanos greitu laiku bus išsiųstos. Kaune gyvenantieji prašomi užeiti į skautiškosios spaudos administraciją jų atsiimti.

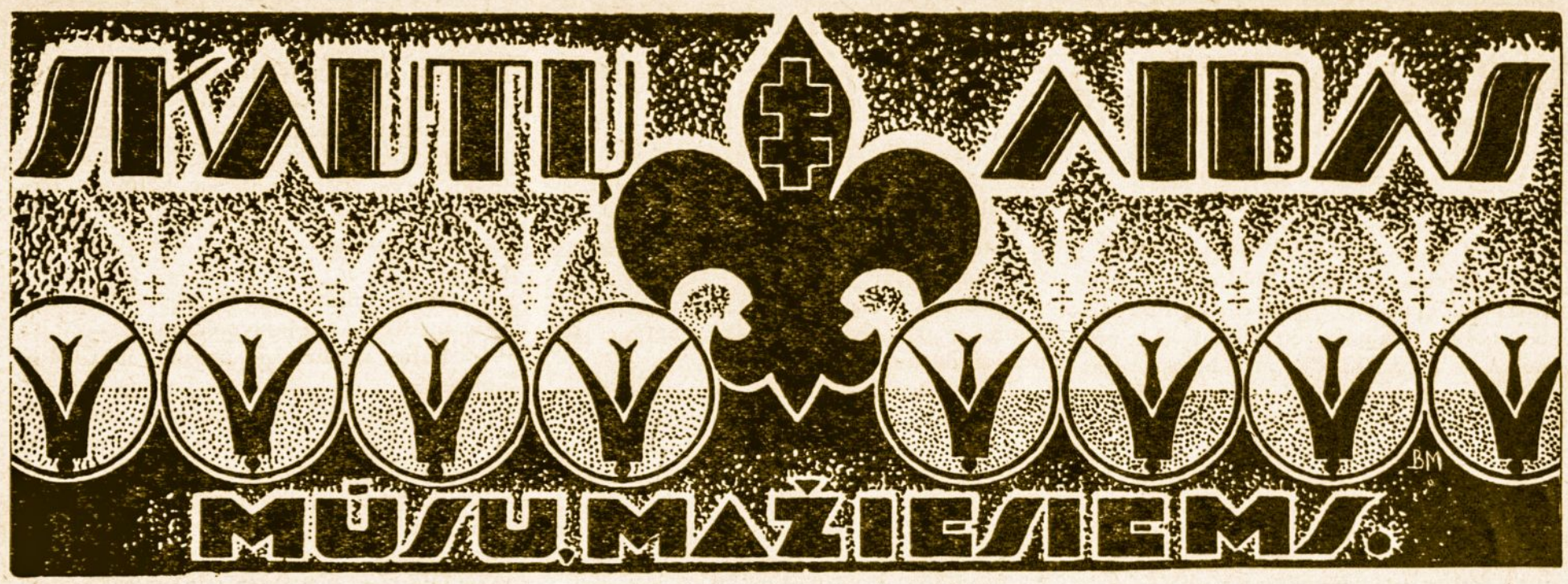

Brolijos atstovas pasktn. **V. Nesavas.** Skyrių tvarko pasktn. **V. Šimkus.** Seserijos atstovė sktn. **M. Gudaitienė.**

X 9

Sesute, broliuk! Juk tu žinai, kad **spalių 9-ji** lietuviams yra skausmo diena. Stiprėk tad kūnu ir dvasia, nes juk tu turėsi ją pakeisti džiaugsmo diena, kuri tuomet tik bus, kai Gedimino pilyje ne šikšnosparniai, bet Lietuvos sakalai skraidys.

DIDI MINTIS

Lapienė, maža kresna moterėlė, juodomis protingomis akimis ir geltonais, kaip auksas, plaukais. Nėra tai išsimokslinusi moteris, bet yra iš tarpo tų moterų, kurios turi iš prigimties sveiką protavimą. Jos vyras mirė prieš ketverius metus, palikdamas ją su trijų metų Joneliu. Dabar ji dirba kaip padienė darbininkė šilko fabrike, o Jonelis, sykiu su kitais miestelio vaikais, lanko pradžios mokyklą.

Iš darbo grįžusiai Lapienei vienintėlis jos nusiraminimas ir paguoda yra Jonelis, nors ji jį ir nevisuomet randa namuose. Joneliui su vaikais po pamokų iki vėlo vakaro bėginėti daug linksmiau. Dažnai grįžus vakare ir neradus Jonelio namie susigraudina, bet niekam nieko nesako. Ji tvirtai tiki, kad jos Jonelis negali būti blogas vaikas, nes ji to nenori. Paūgės jis ir turės suprasti, kad negerai per dienas su vaikais po gatves duotis.

Jau dabar vakarais, kai sugrįžusi randa Jonelį, pasisodina jį ant kelių ir pasakoja jam, kad jis turi užaugti protingas vyras. Daug protingesnis už tuos vaikus, kurie dabar per ištisas dienas duodasi po gatves.

Kai Lapienė Joneliui tat pasakoja, jis klausosi atsidėjęs ir nori toks būti, bet kai tik susitinka su vaikais, tuoj viską pamiršta.

Lapienė sekmadieniais ir šiaip šventadieniais lanko įvairias iškilmes ir su savimi visur sykiu vedasi savo Jonelį. Klausosi, ką kalba dideli valstybės vyrai ir liepia Joneliui klausytis. Jis mažai ką supranta, bet matydamas, kaip po kaikurių pasakytų žodžių žmonės ploja kalbėtojui ir garsiai šaukia jam „valio“, jis taip pat ploja ir šaukia su didžiausiu ūpo pakilimu. „Jei taip man plotų“, — pagalvojo sykį Jonelis ir tuoj atsisukęs į motiną paklausė:

— Ką jis sako, mamyt, kad visi jam taip ploja?

— Jis sako, vaikeli, didžias mintis.

— O kas jis yra?

— Jis yra didelis valstybės vyras.

— Aš irgi noriu būti dideliu valstybės vyru ir sakyti didžias mintis.

— Juo gali būti. Lietuvai tokių vyrų reikia ir, aš žinau, tu tokiu būsi.

Nuo to sykio Joneliui iš galvos neišėjo ši mintis. Bėginėdavo su vaikais po gatvę, prisirinkdavo iš jų įvairiausių pasakojimų, išgalvodavo pats įvairių nebūtų dalykų ir vis motinai pasakodavo, norėdamas susilaukti, kad ji pasakytų, jog jis sako didžias mintis. Motina liūdnomis akimis sekdavo Jonelio čiauškančias lūputes.

Sykį papasakojo motinai miestelyje matęs vilką. Visi vaikai nuo vilko bėgę, tik jis vienas jo nebijojęs. Jei būtų turėjęs šautuvą, būtų ir nušovęs.

Suspaudė motinai širdį šis Jonelio melas, bet ji jam nieko nesakė. Širdies gilumoje ji galvojo: „Mano Jonelis nebus blogas vaikas. Jis nebus, nes aš to nenoriu“.

Jonelis stebėjosi, kodėl motina jo pasakojimuose neranda didelių minčių. Čia turi kas nors tokio būti?

Be anos minties, būti dideliu vyru, jį persekiojo dar nuolat liūdnas motinos veidas, kai ji klausosi jo pasakojimų.

Sykį Lapienė grįžo vėlai vakare ir buvo nepaprastai pavargusi. Neieškojo nė valgyti. Atsisėdo prie sienos ant suolo ir kažką galvojo.

Staiga atsivėrė durys ir į vidų įpuolė Jonelis, kupinas „didžių minčių“. Lapienė net nesukrutėjo. Jonelis, pribėgęs arčiau, pamatė juodame sienos fone nepaprastai baltą ir išvargusį motinos veidą. Stabtelėjo, paskui kaip katinėlis prislinko ant pirštų galiukų prie motinos; paėmė jos gyslotas rankas, pabučiavo ir, pažiūrėjęs jai į akis, pasakė:

— Mamyt, aš daugiau nebemeluosiu. Sakyk, mama, ar aš būsiu didelis valstybės vyras?

— Taip, vaikeli, tu pasakei didžią mintį ir todėl būsi didelis valstybės vyras.

A. L-nė.

VIENAS TARP LAUKINIŲ

Pagal N. Lebedevą parašė T. Šuravinas.

(Tęsinys iš 15 nr.).

MAKLAJUS — „DIDIS BURTININKAS".

Praėjo keli mėnesiai. Miklucha-Maklajus dažnai lankydavo papuasų kaimą. Jis labai norėjo pramokti jų kalbos. Bet papuasai jo privengdavo, šalindavosi. Kai tik pasirodydavo kaime, visos moterys su vaikais klykdamos pabėgdavo į mišką, o vyrai jį apsupdavo ir grąsindavo ginklais.

Kasdien papuasų minios ateidavo prie Maklajaus namelių. Bet niekas nedrįso peržengti jų slenkstį, nors šeimininkas kaskart juos kviesdavo. Kai kada įduodavo ir dovanėlių — juostelių ir karolių. Papuasai nuo dovanų neatsisakydavo, bet į namus neidavo.

Pagaliau Maklajui pasisekė vieną papuasą pavylioti — įkalbėti užeiti į namus. To žmogaus vardas buvo T u j u s.

Tujus drebėjo iš baimės, peržengdamas namų slenkstį. Bet šeimininkas jį labai mielai priėmė, pavaišino saldžia arbata ir parodė visus savo daiktus.

Tujus ypatingai buvo nustebintas pagaliukais, su kurių pagalba Maklajus išgaudavo ugnį. Tai buvo degtukai. Papuasai nemokėjo taip greitai įžiebti medį. Jie ilgai trindavo į vienas kitą du sausus medžio gabalus. Tuo būdu išgauti ugnį buvo nelengva. Todėl stengėsi kuo ilgiausiai išlaikyti ją židiniuose. O jei ugnis užgesdavo, reikėdavo eiti jos parsinešti pas kaimyną arba net į kitą kaimą. Todėl ugnelė buvo branginama, ir toks lengvas būdas ją išgauti papuasą labai nustebino.

Bet dar labiau jis nustebo, pamatęs „degantį vandenį". Maklajus išpylė vandenį į lėkštelę ir uždegė jį. Iš vandens pakilo melsva liepsna. Tujus, žinoma, nežinojo, kad tai buvo ne vanduo, bet spiritas.

Tujus papasakojo papuasams apie „stebuklus", kuriuos jis buvo matęs baltojo žmogaus namuose, ir papuasai vienu balsu pasakė: „Žmogus nuo mėnulio — didis burtininkas".

Tačiau ne visi tikėjo Tujaus pasakojimams ir panorėjo pačiys savo akimis pamatyti degantį vandenį.

Sykį, Tujaus vedami, jie priėjo prie Maklajaus namelių ir paprašė baltojo žmogaus parodyti jiems, kaip dega vanduo. Tujus pirštu parodė į butelį su spiritu.

Maklajus suprato ir nusijuokė. Jis išnešė butelį į aikštelę, papylė kiek spirito ir uždegė. „Vanduo" užsidegė. Nuo jo pradėjo degti net žemė. Visi papuasai puolė ant kelių ir pradėjo prašyti nedeginti jūros...

Miklucha-Maklajus suprato. Jis iš Tujaus jau buvo pramokęs šiek tiek jų kalbos. Pasakė papuasams:

— Būkit ramūs. Jūros aš neuždegsiu.

Po to įvykio kaime taip nedraugingai jau jo nepasitikdavo. Tujų jis lankydavo kasdien, daug su juo kalbėdavo, užsirašydavo žodžių, stengėsi geriau išmokti papuasų kalbą. O Tujus vis pasakojo, kaip gyvena Maklajus, kaip vaišina jį šiltu „gelsvu vandeniu" (arbata) su baltais saldžiais akmenukais (cukrum). Pamažu, tų pasakojimų pasiklausę, papuasai pamatė, kad Maklajaus nereikia bijoti.

Ypatingai jų santykiai pagerėjo po vieno įvykio, kuris dar labiau įtikino juos, kad baltasis žmogus nuo mėnulio — tikrai didis burtininkas.

Tujus, Maklajaus draugas, kartą kirto miške medį savo akmeniniu kirviu (geležinių anais laikais papuasai neturėjo). Medis griūdamas užgavo Tujų ir labai sužeidė jo galvą. Tujus paprašė kaimyno pakviesti Maklajų. Tas tuoj nubėgo į kaimą, kur rado savo draugą krauju paplūdusį.

— Tujus miršta, ant Tujaus užkrito didelis medis, — sudejavo Tujus.

— Tujus nemirs, — pasakė jam Maklajus.

Paėmė puodelį su vandeniu, nuplovė žaizdą, paskui nubėgo namo, pasiėmė vaistų, pridėjo prie žaizdos ir aprišo galvą baltu skuduru. Jis lankė savo draugą kasdien, žiūrėjo žaizdą, duodavo vaistų. Visas kaimas nekantraudamas laukė, kas bus. Tarp laukinių ėjo ginčai: vieni sakė, kad Tujus pagys, kiti tuo nenorėjo tikėti. Pagaliau, žaizda užsitraukė. Visi vienu balsu tvirtino, kad baltasis žmogus nuo mėnulio išgelbėjo Tujų iš mirties nagų.

Pasveikęs Tujus surengė puotą. Susikvietė daug žmonių, vaišino juos žuvimis ir bananais, o greta pasodina Maklajų. Tujus visiems papasakojo, kaip jis gydėsi.

— Maklajus — geras žmogus, — vis kartojo Tujus. — Moterims ir vaikams nereikia nuo jo slėptis.

Tujus pasišaukė buvusią už pertvaros savo žmoną. Ji išėjo ir nusišypsojo. Maklajus irgi nusišypsojo ir padavė jai ranką. Po to ir kitos moterys įėjo į palapinę. Miklucha-Maklajus padovanojo joms visoms po saują margų karolių. Visi svečiai buvo patenkinti. Tujus pamėgo Maklajaus draugystę, pavadino jį „aba", t. y. brolis, ir dovanojo didelę kiaulę.

(Bus daugiau).

SPALIŲ DEVINTOJI

Spalių devintoji — mums liūdesio diena.
Ji įvilko į mūs širdį sopulį, skausmą...
Nes netekom mes brangios šventovės Vilniaus,
O, Dieve! išklausyk savo sūnų šauksmą.

Juozas Masiulis.

Tautinėj stovykloj ir tokių malonumų galėsim turėti.

elenų virvė

Shinano provincijoj yra kalnas, Obatsuyama vadinamas, t. y., pamirštos senatvės kalnas. Prieš daugelį metų to kalno papėdėje gyveno jaunas ūkininkas su savo senute motina. Jų pragyvenimo šaltinis buvo sklypelis žemės, kurią jie turėjo. Jų būklė buvo bloga, bet dvasioje jie buvo patenkinti, nes jų širdyse gyveno meilė ir santaika.

Tą šalį valdė žiaurus kunigaikštis. Nors jis buvo drąsus ir tvirtas vyras, tačiau labai bijojo prarasti sostą ir dar labiau bijojo mirties. Dėl tos jame įsikūnijusios baimės jis išleido baisų įsakymą: nužudyti visus senus žmones.

Nuliūdo ūkininkas, išgirdęs nežmonišką kunigaikščio įsakymą. Nors jis labai gailėjos savo motinos, tačiau nepildyti įsakymo nesiryžo, bet už tai pasirinko švelniausią būdą. Pabaigęs dienos darbus, išvirė ryžių (tai buvo kasdieninis jų maistas), įsidėjo juos į maišelį, pripylė arbūzą vandens, ir surišęs abu persisvėrė per petį. Taip pasiruošęs, pasiėmė savo pražilusią motinėlę ir nužingsniavo stačiu miškuotu kalnu aukštyn, Obatsuyama linkui. Kelias buvo ilgas ir pavojingas, tuo labiau, kad jau artinos naktis. Mėnuo pro šakas retkarčiais pažvelgdavo į keistą laidotuvių eiseną ir, lyg nenorėdamas rodyti nuliūdimo ašarų, vėl pasislėpdavo už tankumynų. Motina, matydama, kaip sūnus nekreipdamas dėmesio į mažus kalnų takelius, kurie greit galėtų jį grįžtantį suklaidinti, vis žengia ir žengia aukštyn paskui sūnų ir savo raukšlėtom rankom skynė medžių šakas ir jomis barstė taką.

Pagaliau pasiekė viršūnę. Nė žodžio nepratardamas, bet sieloje prislėgtas, sūnus paklojo jai guolį. Šiltai apsupo ją apsiaustu ir ašarotom akim tyliai ištarė paskutinį sudieu! Tada suvirpėjo motinos rūpestingas, savęs išsižadąs balsas:

— Sūneli mano, saugokis, kad nepaklystum. Aš taką, kuriuo mes ėjome į čia, nubarsčiau šakom: jos rodys tau kryptį į namus!

Nustebęs sūnus pažvelgė į taką. Mėnulio šviesoje aiškiai buvo matomos šakelės. Jam suskaudo širdis. Jis puolė prie motinos ir, bučiuodamas jos kruvinas rankas, šaukė:

— Motinėle, motinėle, kokia didelė tavo meilė... Niekad nepaliksiu tavęs čia. Mes grįšime drauge šiuo pažymėtu taku! Su tavim man ir mirtis ne baisi.

Ir paėmęs ją ant pečių (dabar ji tokia lengva) ir sparčiai žengė per tamsumą kalnų takeliais namų linkui, o šakutės vis rodė jam kelią.

Namuose, po virtuvės grindimis, buvo rūsys. Čia paslėpė jis motinėlę, parūpindamas jai maisto ir vandens, ir visada budėjo, pats save statydamas į didžiausį pavojų už valdovo įsakymo nevykdymą.

Bėgo dienos, bėgo savaitės, ūkininkas apsiprato savo naujoj būklėj, ir jautėsi kiek ramiau. Vėl per kaimus ėjo kunigaikščio pasiuntiniai ir skelbė naują valdovo įsakymą: padaryti peleninę virvę. Visa provincija sujudo, tačiau visi tą darbą laikė neįmanomu. Vieną vakarą nusiminęs ūkininkas atsargiai nusileido į rūsį ir papasakojo savo motinai naująją ku-

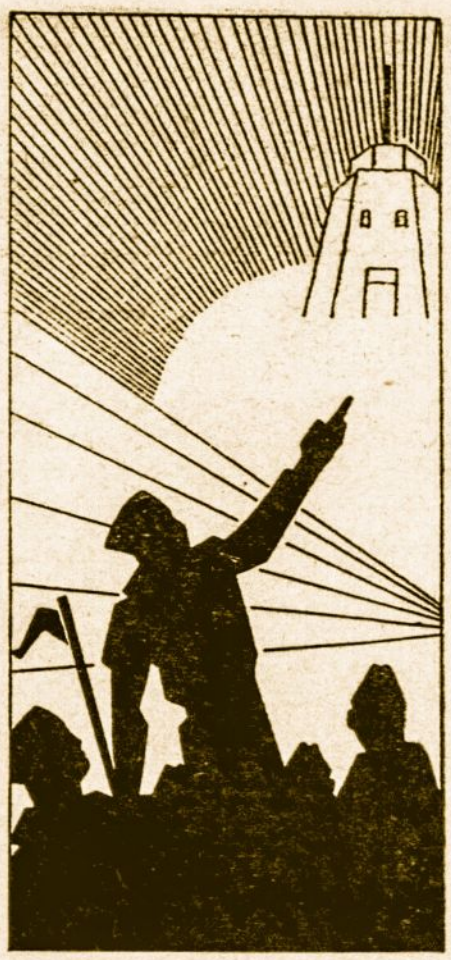

Antai, kaip tikrovėj, saulėj spindint regiu Gedimino pilies bokštą, ko mūs sielos tik ir trokšta.

nigaikščio beprotybę. Senutė įbedė akis į vieną tašką ir pagalvojusi tarė:

— Nupink šiaudų virvę, padėk ant akmenų ir tylią naktį ją sudegink!

Sūnus, išgirdęs tokį patarimą, nudžiugo. Tuoj sušaukė visą kaimą, sudegino šiaudinę virvę, kaip buvo liepta, ir ant akmenų aiškiai pamatė pelenų virvę.

Tą matydamas, valdovas buvo patenkintas ir paklausė ūkininką iš kur jis sužinojęs tokią išmintį. Ūkininkas valandėlei sumišo. „Dabar tavo ir tavo motinėlės galas!“ pagalvojo jis, bet meluoti nedrįso. Nusižeminęs papasakojo valdovui apie paslėptą motiną ir nutilo. Tylėjo ir valdovas ir mąstė. Staiga jis atsistojo ir tarė:

— Mums reikia daugiau, negu jaunystės jėgų. Baltu, kaip sniegas, vainiku atkeliauja išmintis!

Tą pačią dieną panaikino aną žiaurųjį savo įsakymą.

Irutės žaislai

Šiandien Irutės vardinės. Kiek daug draugių ir draugų atėjo ją pasveikinti, kiek dovanų atnešė! Vaikų kambarys pilnas žaislų. Štai, čia Algirduko dovanota šokoladinė lėlė, ten Liūdutės meškiukas, o po stalu guli Vytuko drambliukas. Žodžiu, žaislų be galo! Irutė ir atsidžiaugti dovanomis negali; žaislai tokie gražūs! Vaikai šoko ir vaidino iki vėlyvaus vakaro.

— Svečiai išėjo, Irute, jau laikas ir tau miegoti, — sako jos rūpestinga mamytė.

— Tuojau, mamyte, tik aš noriu žaislus...

— Rasi, dukryte, ir rytoj, eik, mažyte, eik, — ir motina apkabinusi pabučiavo dukrelę.

— Bet, mamyte, mano žaislai... — jau lovoje būdama rūpinosi Irutė.

— Miegok, dukryte, aš užrakinsiu kambarį — jie niekur nedings.

Laikrodis išmušė 11 valandų. Visi jau giliai miegojo. Bet tuo tarpu vaikų kambary kažkas įvyko. Gražus popierinis juokdarys su žvilgančiais auksiniais plaukais pabudo, apsižvalgė aplinkui ir, tartum, supyko:

— Ei, žaislai, ko miegat! Ar nežinot, kad šiandien Irutės vardinės?! Ko visi miegate? Kelkitės ir susirinkit prie manęs!

Ir tuojau visi žaislai pabudo ir vikriai prie juokdario susirinko.

— Aš manau, mano draugai, dabar laikas apie mūsų šventę pamąstyti, — prašnekėjo jis į susirinkusius žaislus. — Laikrodis išmušė 11 valandų, vaikai jau seniai miega, tad dabar mes galėsime netrukdomi Irutės vardines atšvęsti! — šaukė jis savo skambiu balseliu.

— Valio! — sušuko švino kareivėlių pulkininkas. — Tai tikrai puiki mintis!

— Valio! — sugriaudė visi žaislai. — Valio, Irutės vardinės, valio! — O drambliukas taip balsiai sutrimitavo, kad net langai sudrebėjo.

— Bet ką mes valgysim ir ką gersim?—suriaumojo nepatenkintas meškiukas.

— Et, visko virtuvėje rasime. Gersim limonadą! — sušuko raudona suknele ir dviem eilėm karolių lėlė Giedrutė.

— Ne, gerbiamieji, svaigalų mes negersim, duokit mums tyro vandenėlio, — pasipriešino guminiai pingvinai, vos savo pilvus panešdami.

— Šiandien Irutės garbei suruošim lėlių maskaradą! — sušuko Algirduko lėlė.

— Valio! Puiki idėja! — šaukė svečiai vis daugiau linksmindamiesi.

— O aš pagrosiu,—pasisiūlė drambliukas.

— Ir aš, ir aš, — rėkė daugybė balsų.

Į orkestrą susirinko: pingvinai, drambliukas, švino kareivėliai ir meškiukas bubnininkas. Prie jų prisijungė dar tešlainiai, lėlės ir kiti žaislai. Ir taip šventė prasidėjo.

Švino pulkininkas Juozukas, šaunus jūrininkas Augustinukas ir sportininkas Vytukas, lėlė Giedrutė raudona suknele ir karoliais pasipuošusi, ir lėlė Liūdutė tautiniais rūbais, lėlė Meilutė rūtelėm pasidabinusi į salę suėjo. Visi linksmai šnekučiuodami prie sofos priėjo.

— Prašom, lėlytės, kaip patogiau susėsti, — rūpinasi švininis Augustinėlis. Žinoma, taip gražiai prašomos lėlės susėdo patogioj vietelėj ir para-

das prasidėjo. Visa eisena iškilmingai pro šalį ėjo.

— Žiūrėk, Liūdut, koks tas puikus švininis Augustinėlis, o kaip išdidžiai žengia Algirdėlis; taip įdomu, taip smagu tarp draugų žaislelių.

Pagaliau eisena pasibaigė ir visi žaislai ratu aplink sofą sustojo ir laukė kol kas prakalbą pasakys.

— Dabar šventės proga kalbės lėlė Liūdutė, — paskelbė juokdarys ant drambliuko stovėdamas ir visą šventės tvarką prižiūrėdamas.

Kiek čia gražių prakalbų, kiek linkėjimų Irutei buvo pasakyta. Toliau juokdarys šokti pasižadėjo. O koks puikus šokis buvo, kaip gražiai jo rūbeliai žvilgėjo, net visos lėlės susižavėjo. Visi be galo juokėsi, vieni už kitus balsiau rėkė.

Pagaliau ir šokiai prasidėjo. Suskambėjo drambliuko trimitas ir orkestras pritarė jam. Štai lėlė Liūdutė su švino Algirduku šoka, ten toliau Augustinėlis su Giedrute, o čia ir Vytukas Meilutę nutvėręs ratelį suka. Neatsiliko ir meškiukas: nusitvėręs pingviną suktis pradėjo. Visi linksminos be galo.

Pagaliau visi nuvargo. Ką gi dabar veikti? — Ei, ten traukinys stovi! Visi svečiai galvotrūkčiais subėgo. Kiek linksmumo, kiek čia juoko!

— Žaislai į vagonus, traukinys išeina! — balsiai sušuko bezdžionėlė ir taip balsiai sušvilpė, jog visi žaislai ausis turėjo užsikimšti.

— Važiuojam! — sušuko pelytė. — Važiuojam! — atsakė meškiukas ir skubiai į garvežį įlipęs pradėjo važiuoti. Žaislai išvažinėjo visas pastales, po kėdėm, pagaliau po lova pavažiavo. Bet staiga traukinys į kažką atsimušė. Kas tai per kliūtis, susirūpino svečiai. O tai buvo Irutės batelis. Subėgo visi švininiai kareivėliai Irutės batą iš kelio traukti. Bet kur tau — sunkus. Mažoji pelytė užlipo ant bato ir vis šaukė: — Traukit viens, du, tai Irutės batas, traukit viens, du, tai lengvutis batas!

— Palaukit, palaukit ir aš į pagalbą! — krypuodamas į šalis atskubėjo drambliukas. Jis stiprus! Savo ilgą nosį už bato užkabino ir į šoną nutraukė.

Vos tik nutraukė batą į šoną, kai priešais pamatė vartus, ant kurių gražiai užrašyta: „Tautinės stovyklos garbė — tautos garbė!“ O už vartų daug brezentinių namelių.

— Ei, draugai, kas ten? — nustebo svečiai.

— Tai skautų tautinė stovykla! — atsiliepė balsai. — Irutė ją padarė skautų parodėlei, — paaiškino molinė skautė Laimutė. Visi svečiai apspito skautes. Visi norėtų skautais tapti, tokia puiki uniforma, toks linksmas skautų gyvenimas!

Štai virvelė, kokią ant kaklo nešioja, tik ne skautai, o garlaiviai.

Arabų skonis

— Dėl skonio nesiginčijama! — sako liaudies patarlė. O kokių įvairių yra skonių!

Europiečiui gali būti keista, kad Arabijoje žmonės pelę laiko už gardėsį. Jie leidžia pelei gerai pagulėti ir kuomet atsiranda stiprus kvapas, tuomet vartojama maistui. Įdomu, kad arabai daugiau mėgsta pasenusius kiaušinius, kaip šviežius. Ispanijoj, Šiaurės Afrikoje, kiekviename viešbuty gausi, kiek nori, gyvų austrių, straigių ir žalių varlių, o mes ir pagalvoti apie jų valgymą nenorime. Kartais tiesiog tenka stebėtis, koks didelis yra skonių skirtumas.

Australiečiai labai mėgsta kralikus, kates, žiurkes, vorus, įvairius šliūžus, net gyvates. Būdinga, kad gyvačių mėsa yra karti, bet vienok vartojama maistui. Arabai mėgsta kirminus, kurie mūsų krašte kopūstus, o pas juos medžių lapus graužia. Jie šiuos kirminus įmaišo į maltą mėsą ir kepa, o vėliau su druska ir pipirais valgo.

Dar biauresnis gyvis yra „palmių grąžtas“, kuris palmių lapuose deda savo kiaušinius. Tuos kiaušinius mėgsta amerikiečiai, o pačius kirminus sudoroja čiabūviai.

Kas buvo Italijos pakraščių turguose, galėjo matyti, kokie biaurūs gyvūnai veisiasi jūrų gelmėse, o užėję „Frutta di mare“ užeigas, gali matyti valgant tuos gyvius. Viduržemio jūrų pakraščiuose plaukioja biaurios juodos žuvytės, kurias čiabūviai mėgsta ir plačiai vartoja maistui.

Kinai vienintėlė tauta, kuri labai plačiai vartoja maistui jūrų augalus. Europoje prie Viduržemio jūros pakraščių auga jūrų agurkai, kuriuos maistui naudoja tik neturtingi žvejai. Tuo tarpu Kinijoj šie agurkai aukštai vertinami ir skaitoma aristokratišku valgiu.

Kinijoj ir Arabijoj labai mėgstami žiogai. Žiogai yra įvairiai kepami, verdami ir t. t. Žiogų sriuba labai mėgstama, tuo tarpu europiečiui tik pamačius ją jau koktu darosi. Arabijoj rugpiūčio ir rugsėjo mėnesy atsiranda vabalai, nelyginant karkvabaliai. Šiuos vabalus čiabūviai vadina „Pallolo“, ir mėgsta juos valgyti. Šių vabalų yra ir geresnė rūšis, kuri veisiasi tik koralų salose. Gyventojai labai stebi jų atsiradimo laiką, o jiems atsiradus, prasideda gaudymas.

Azijoj gyvena savotiška kregždžių rūšis. Jas labai mėgsta čiabūviai, o ypač jų lizdus. Šios kregždės yra labai darbščios. Jos iš tam tikrų gleivių nulipdo per metus 5—6 lizdus. Arabas, užtikęs tokį lizdą, niekuomet nepaliks jo neišdraskęs. Iš tų lizdų verdamos įvairios sriubos.

Arabai su pasišlykštėjimu žiūri, kaip europietis valgo įvairius pudingus, kisielius, arba žele. Jie tiesiog negali įsivaizduoti, kaip galima tokią „biaurią košę“ valgyti.

M. Manomaitis.

ANTANĖLIO NUOTYKIS. **Vilkiukas.**

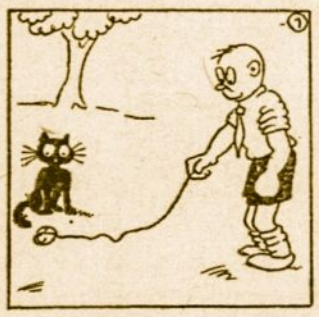

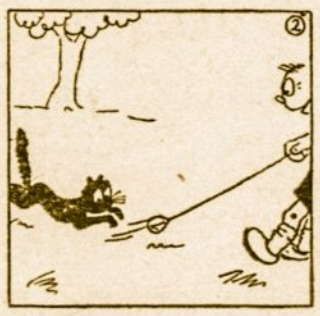

Mato skautas Antanėlis,
Lauke tupi katinėlis,
Tad pririšęs sviedinuką,
Bando erzint mūs rainiuką.

Katinėlis ir nesnaudė:
Sviedinėlį kojom gaudė,
O skautukas Antanėlis
Sako: „Kvailas katinėlis!“
Skautas traukia sviedinuką,
Vis vilioja katinuką.

Šis pašokęs kojom griebia
Tain, kaip gaudo pelę riebią.
Katinėlį vis vilioja,
Jam pavojai—nė galvoje.
Ir štai pūkšt į vandenėlį,
Kai sulaikė sviedinėlį
Katinas rainiuks.
Katins juokias: „Antanėli,
Tuoj paduosiu sviedinėlį,
Bus smagiau tau čia taškytis,
Kol mamos dar nematyti.
Tik kodėl su rūbais maudais?
Gal tau buvo jie per sausi?
Na, lipk laukan,
Slogą gausi!“
Erzino jį katinėlis,
Bet nepyko Antanėlis:
Mat, kaltas pats buvo.

Stovyklos vadija sudaryta ir visose srityse eina paruošiamieji darbai.

§ 3.

Tautinė stovykla turės parodyti mūsų vadų darbo rezultatus, susiklausymą, skautų patyrimą ir stovyklinį pasirengimą. Tikresnis stovyklos veidas atsispindės šioje jubiliejinėje stovykloje ypač tada, kai joje dalyvaus galimai daugiau ir gerai pasirengusių skautų.

Skautų programinio pasirengimo sritis jau šį pavasarį nurodė tautinės stovyklos vadija, patiekdama provizorinę stovyklos programą; belieka tik visiems lavintis ir rengtis.

Stovyklinio patyrimo mūsų skautai turi. Tiems, kurie dar nespėjo ar negalėjo įgyt daugiau stovyklinės praktikos, visi nuo pat rudens gausiose iškylose ir sueigose duokime bent minimumą stovyklinių žinių.

Taip pat nemažiau dėmesio šiuo metu reikia kreipti į skautų materialinį pasirengimą. Uniforma, priemonės ir stovyklos mokestis vienetams ir skautams sudaro daug rūpesčių prieš pat stovyklą, jei anksčiau nebuvo apie tai pagalvota.

Dar dabar sukrutus rengtis, stovyklos pradžia nesudarys jokių sunkumų ir pats stovyklavimas bus naudingas, svečiams ir mums patiems malonus.

Vyr. sktn. pulk. J. Šarauskas,
Brolijos Vadas.

Vyr. sktn. K. Palčiauskas,
Vadeiva.

Nr. 16.

Kaunas, 1937 m. rugsėjo mėn. 15 d.

JUBILIEJINEI STOVYKLAI MOKESČIO TAUPYMAS.

§ 1.

Prieš pačią stovyklą skautai dažnai susiduria su beveik vienintele kliūtimi, skiriančia juos nuo mėgiamos stovyklos, kurią nugalėt, tačiau, ne visada pavyksta. Tai — stovyklos mokestis.

Šį materialinį stovyklai pasirengimo klausimą spręsti dabar, artėjant tautinei stovyklai, labai svarbu. Brolijos vyriausioji vadija čia ateina pagalbon, įvesdama taupymą stovyklos mokesčiui. Tam išleidžiami specialūs taupymo ženklai ir knygelės. Kas dabar tuoj pradės taupyti ir nepaliaujamu ryžtumu tęs iki pavasario, neabejoju, kad sau stovyklos mokesčio sunkumą panaikins ar bus nugalimai sumažinęs.

Tad vadus ir skautus kviečiu vienus — planingai organizuoti taupymą jiems pavestuose vienetuose, kitus — uoliausiai taupyti laisviau leidžiamus centus.

§ 2.

Taupymas vykdomas pagal „Lietuvos skautų brolijos II tautinės stovyklos mokesčio taupymo ir atsiskaitymo taisykles", paskelbtas 1937 m. rugsėjo mėn. 1 d.

§ 3.

Taupymą organizuoja ir tvarko taupymo komisija ir taupymo vadovas.

§ 4.

Taupymo komisiją skiriu tokiame sąstate: pirmininkas — skautininkas Alfonsas GABRĖNAS; nariai — paskautininkis Kazys JANAVIČIUS ir paskautininkis Petras NENIŠKIS.

Brolijos taupymo vadovu skiriu skautininką Algirdą TRIBĘ.

§ 5.

Taupymo komisija ir brolijos taupymo vadovas veikia „Lietuvos skautų brolijos II tautinės stovyklos mokesčio taupymo ir atsiskaitymo taisyklių" nurodyta tvarka.

§ 6.

Taupymo komisijai be to, kas nurodyta taisyklėse, pavedu taupymą propaguoti, tikrinti ir sekti taupymo eigą tuntuose, kad visuose brolijos vienetuose taupymas eitų lygiai intensyviai. Komisijai taip pat pavedu aiškinti taupymo taisykles ir reikalauti jų vykdymo.

Kiekvieno mėnesio gale taupymo komisija apie taupymo eigą turi painformuoti mane.

§ 7.

Taupymo pravedimas, kaip ir pasirengimas kitose srityse, turi atitikti tunto ar vietininkijos pajėgumą. Proporcingai skautų skaičiui, sutaupytoji suma daug ryškiau, negu kiti pasirengimo požymiai, parodys vienetų atsidėjimą skautiškojo darbo vykdyme. Šiuo atžvilgiu neturi būti nei vieno silpnesnio vieneto.

Vyr. sktn. pulk. J. Šarauskas,
Brolijos Vadas.

Vyr. sktn. K. Palčiauskas,
Vadeiva.

Nr. 17.

Kaunas, 1937 m. rugsėjo mėn. 30 d.

§ 1.

Pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 25 str. ir skautų brolijos vyriausios vadijos jūrų skautų skyriaus vedėjo tarpininkavimu, skautų brolijos vyriausios vadijos jūrų skautų skyriaus vedėjo pavaduotoją paskautininkį Algirdą AGLINSKĄ, kaipo išvykusį atlikti karinę prievolę, iš tų pareigų atleidžiu ir už eitas pareigas reiškiu padėką.

§ 2.

Pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 25 str., skautų brolijos vyriausios vadijos jūrų skautų skyriaus vedėjo pavaduotojo pareigoms eiti tvirtinu vyresnįjį valtininką Aleksandrą KANCLYVIŲ.

§ 3.

Pasirėmęs Lietuvos Skautų Sąjungos statuto 25 str., skautų brolijos vyriausios vadijos jūrų skautų skyriaus vedėją ir Klaipėdos uosto skautų tunto tuntininką, skautininką Povilą LABANAUSKĄ, kaipo išvykusį į užsienį, atleidžiu atostogų.

Vyr. sktn. pulk. J. Šarauskas,
Brolijos Vadas.

Vyr. sktn. K. Palčiauskas,
Vadeiva.

LIETUVOS SKAUČIŲ SESERIJOS VADĖS ĮSAKYMAI.

Nr. 23.

Kaunas, 1937 m. liepos mėn. 3 d.

Vyriausios seserijos vadijos vadovių mokyklos stovyklai, įvykstančiai š. m. liepos mėn. 5—17 d. d., skiriu tokią vadovybę:

1. stovyklos viršininke — paskautininkę Oną ŠČIUKAITĘ,

2. stovyklos viršininkės adjutante — vyresnę skautę Zofiją ŽORGYTĘ,

3. stovyklos ūkvedė — paskautininkę Joaną ŠERNIENĘ.

Sktn. Ksavera Žilinskienė,
Seserijos Vadė.

Sktn. E. Rudienė,
Vadeiva.

Nr. 24.

Kaunas, 1937 m. rugsėjo mėn. 25 d.

§ 1.

Kauno Centro skaučių tunto tuntininkę skautininkę Sofiją ŠARAUSKIENĘ, laikinai ėjusią tuntininkės pareigas, jai pačiai prašant, nuo šių metų spalių mėn. 1 dienos iš tų pareigų atleidžiu.

§ 2.

Remdamosi L. S. S. statuto 25 straipsniu, Kauno Centro skaučių tunto tuntininkės pareigoms nuo šių metų spalių mėn. 1 d. skiriu vyresnę skautę Stanislavą GUDAUSKIENĘ.

Sktn. Ksavera Žilinskienė,
Seserijos Vadė.
Sktn. E. Rudienė,
Vadeiva.

Nr. 25.

Kaunas, 1937 m. rugsėjo mėn. 25 d.

§ 1.

Remdamosi Šiaulių skaučių tunto tuntininkės š. m. rugsėjo mėn. 22 d. raštu Nr. 4, tuntininkės pavaduotoją skautininkę Oną JAKUBĖNAITĘ iš tų pareigų atleidžiu.

§ 2.

Remdamosi L. S. S. statuto 25 straipsniu, Šiaulių skaučių tunto tuntininkės pavaduotoja tvirtinu skautę Eugeniją KLUPŠIENĘ.

Sktn. Ksavera Žilinskienė,
Seserijos Vadė.
Sktn. E. Rudienė,
Vadeiva.

Nr. [illegible]

Kaunas, 1937 m. spalių [illegible] 1 d.

§ 1.

Panevėžio skaučių tunto tuntininkę paskautininkę Moniką JUOZAITIENĘ, jos prašymu, nuo šių metų rugsėjo mėn. 15 d. nuo tuntininkės pareigų atleidžiu.

§ 2.

Remdamosi L. S. S. statuto 25 straipsniu, Panevėžio skaučių tunto tuntininkės pareigoms skiriu mokytoją MAKSIMAVIČIENĘ.

Sktn. Ksavera Žilinskienė,
Seserijos Vadė.
Sktn. E. Rudienė,
Vadeiva.

Nr. 27.

Kaunas, 1937 m. spalių mėn. 1 d.

Remdamosi L. S. S. statuto 25 straipsniu, Marijampolės skaučių tunto tuntininkės pareigoms nuo šių metų spalių mėn. 1 d. skiriu skautininkę Juozę AUGUSTAITYTĘ-VAIČIŪNIENĘ.

Sktn. Ksavera Žilinskienė,
Seserijos Vadė.
Sktn. E. Rudienė,
Vadeiva.

Suk galvą

KONKURSINIŲ UŽDAVINIŲ SPRENDIMAI.

Užd. nr. 1.

Visos dalelės paimtos iš š. m. „Sk. A." 10 nr.

I-moji dalelė paimta iš 215 pusl., II — 226, III — 225, IV — 216, V — 221.

Užd. nr. 2.

1) Jurbarkas, 2) baravykas, 3) Daukantas.

1) Kėdainiai, 2) kirstukas, 3) Daukantas.

Užd. nr. 3.

Ši figūra primena Pietų Amerikos kontinentą.

Užd. nr. 4.

Stačiai: 1) varis, 2) pasas, 3) Smirna, 4) malti, 5) tiesė, 6) trobelė, 7) liekana, 8) urėdas, 9) opera, 10) Atėnai, 11) medus, 12) troba, 13) monas, 14) narvas, 15) mėsa, 27) Setas.

Gulsčiai: 16) australai, 17) stalius, 18) kuosa, 19) rėmas, 20) tvorelė, 21) pelė, 22) dėdė, 23) niekada, 24) adata, 25) sesuo, 26) bendratis, 13) menas.

Užd. nr. 5.

VII

AII

Užd. nr. 6.

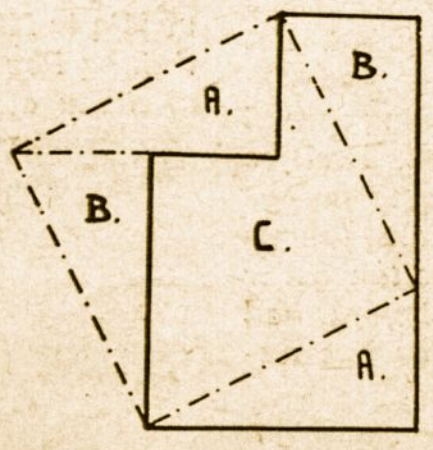

Užd. nr. 7.

A—B = žvairas — vairas = Ž,
C—D = dalgis — dis = alg,
E—G = sirena — sena = ir,
I—K = muilas — mulas = i,
L—M = šokis — šis = ok,
O—P = novelė — Nelė = ov,
R—S = atomas — Tomas = a.
X = Žalgirio kova.

Užd. nr. 8.

Dantis, antis, pantis.

Užd. nr. 9.

Vyturys, švyturys.

Užd. nr. 10.

Vilkas, pilkas.

Kauno skautės teikia gėles grįžtantiems iš manevrų husarams.

„Mūsų Viln." klišė.